



ROJA WELAT

Sal: 7 Hejmar: 19-20
Temuz-Tirmeh 1984

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

SÖMÜRGEÇİ İŞGAL PLANLARININ BOŞA ÇIKARILMASI ÛLKE ZEMİNİNDE GELİŞTİRİLECEK SAVAŞA BAĞLIDIR

Geçtiğimiz günlerde, sömürgeci Türk ordusu, Kürdistan'a yönelik yeni bir "haçlı seferine" girişti. Aynı günlerde gerici Humeyni rejimi, İran Kürdistanı'na karşı "büyük taaruz" un hazırlığını yaparken, kanlı Saddam diktatörlüğü de, Irak Kürdistanı'nda mevzilenen "rejim aleyhtar güçler"i hedefleyen bir "temizlik" operasyonuna hazırlanıyordu. Alınan son haberlere göre Kürdistan'ın Irak ve İran parçalarında acımasız bir savaş sürüyor. Türk ordusunun Kürdistan'ı "bölen" suni sınırları da aşarak —hemde sözüedilen hükümetlerin onayıyla— İran ve Irak Kürdistanı içlerine kadar uzanan operasyonları ise, "teröristleri sıkıştırdık", "yakalanmaları an meselesi" vb. demagogilerle silahsız—savunmasız insanlarımızın avı biçiminde devam ediyor. Eruh ve Şemdinli baskınlarını izleyen son bir aylık operasyonlarda 700 dolayında insanın tutuklandığı, bazı köylerin bombalanarak yerle bir edildiği, yine bazı aşiretlerle askeri birlikler arasında yer yer çatışmaların yeraldığı ve operasyonların Bingöl'e kadar uzandığı söyleniyor. Ve faşist Türk cuntası, Kürdistan'a yönelik soykırım politikasını daha da boyutlandırarak 5. yılına giriyor.

Görülüşü gibi, olaylar, tesadüfi değil, bir bütün olarak Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini ve bölge ilerici güçlerini hedefleyen gerici saldırı planının bir halkasıdır. Ve şaşırtıcı değil, öğreticidir. Çünkü Kürdistan'ın, Ortadoğu'da kan ve barut kusan bölgesel savaşın kapsamı içinde olduğu, emperyalist—gerici saldırı ve komploların önemli bir boy hedefi olacağı belliydi. Başta ABD olmak üzere emperya-

list—gerici saldırıların Lübnan saatinde geriletilmesi sonucunda Basra Körfezine kaydırılan savaş, bu gerçeği daha bir bilince çıkardı. Dolayısıyla Kürdistan'ın, yakın bir gelecekte bölge ilerici ve gerici güçlerinin zorlu bir çatışma alanına sahne olacağı, artık kuşku götürmüyordu. Zira bu, hem emperyalist—gerici güçlerin, çok uluslu silah tekellerinin, hem de Kürdistan'ı aralarında bölüşen sömürgeci faşist ve gerici rejimlerin çıkarlarına uygun düşüyor.

Diğer taraftan, Kürdistan'da yeralan son olaylar, olaylar karşısında içine girilen suskunluk, bazı gerçekleri bir kez daha göze batırması açısından öğretici, kimilerinin tavırları bakımından da düşündürücüdür. Herşeyden önce son olaylar, şunu, bir defa daha ve çok açık biçimde gözler önüne sermiştir: Kürt ulusal sorunu, ulusal kurtuluşu hedefleyen örgütlerin bünyelerinde ciddi zaafılara, olumsuzluklara rağmen başta faşist Türk devleti olmak üzere gerici Saddam ve Humeyni rejimlerini tehdit eden önemli bir tehlikedir. Ve tarih boyunca bu devletlerin birbirleriyle ilişkilerinde, ilişkilerinde pazarlık konusu yapılmış, saptırılmak istenmiştir. Dahası onlar, bununla da yetinmemiş, Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun boyveren ulusal hareketi emzek, yok etmek için fırsat kollamışlardır. Son olaylarda, bir kez daha yaşatılmak istenen bu senaryonun izlerini görmek mümkündür.

İran ve Irak'ı topyekün bir yıkımın eşğine getiren ve başladığı günden buyana Kürdistan'da içine alan savaş, körfez savaşıyla bölgesel, hatta bazı yönleriyle uluslararası boyut-

lar kazanıyor. Kızıışan savaşta dengeler değişiyor, saflar daha bir belirginleşiyor. Nesnel durum, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini de yakından ilgilendiriyor, onu, olumlu ve olumsuz yönleriyle önemli ölçüde etkiliyor. Sözkonusu savaşta oldukça güç kaybına uğrayan İran ve Irak'ın gerici yönetimleri, bir yandan ulusal hareketi saptırmak, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak, hatta onu birbirine kırdırmak yolunda çaba harcarırken, diğer yandan faşist Türk devletiyle birlikte; bir bütün olarak Kürdistan'da yer alan yurtsever hareketi yok etmenin fırsatlarını kolluyorlar. Gerici Saddam diktatörlüğünün KYB ile bağlatıldığı "otonomi"den hemen sonra Kürdistan'da üslenen "rejim aleyhtar güçler"i temizleme hazırlığına girmesi (ki, bu görevi KYB'nin üstlenmek "zorunda" olacağı açık), değişik güçlere ama aynı hedefe yönelen son sömürgeci üçlü operasyonlar, geçmişin acı deneyimlerinin yine ve daha ileri boyutlarda yaşatılmak istendiğinin açık göstergeleridir.

Sömürgeci faşist Türk devleti ise, bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. O, bir yandan ABD ve NATO'cu emperyalistlerin istemleri doğrultusunda Basra Körfezindeki savaşa müdahale hazırlığı yapıyor; bir yandan da fırsat bu fırsattır mantığıyla tarih boyunca kendi varlığı için önemli bir tehlike saydığı Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerini ve halkımızı yoketmenin hesaplarını yapıyor. Bu, tekeli çevrelerin de çıkarlarına uygun düşüyor. Çünkü onlar, kitlelerde artan rahatsızlığın, bugünün devrimci bir yönlendiricilikten yoksun da olsa yaygınlaşan yığın muhalefetinin bünyesinde taşıdığı tehli-

keleri yakından görüyorlar. Ve bunun için de, kitlelerin diktatörlerini başka noktalara çevirmeyi yeğliyorlar. İşte faşist Türk cuntasının Kürdistan'a yönelik soykırım hareketlerinin altında yatan önemli bir neden de budur. Böylece o, şovenizmi şahlandırarak Kürt halkına yönelecek (ki, yöneliyor), kaybettiği kitle desteğini yeniden elde etmeye ya da en azından yığınları yatıştırılmaya çalışacak ve İran, Irak'ı hizaya getirerek adım adım Ortadoğu'ya sarmakaya çalışacaktır.

Açaktır ki, topyekün Kürdistan halkını ve bölge ilerici güçlerini hedefleyen operasyonlar, düşmanın bilinçli ve planlı saldırılarının bir ürünüdür. Türk ordusunun Eruh ve Şemdinli baskınlarını gerekçe yaparak giriştiği imha hareketi ise, bu planlı saldırının bir halkasıdır. Eruh ve Şemdinli baskınları olmasaydı da, sözkonusu "haçlı seferi" düzenlenecekti. Dolayısıyla bu ve benzeri eylemler karşısında susmak ya da daha ileri giderek onları "provakasyon" olarak nitelemek, en basitinden soykırımcı uygulamalarında faşist diktatörlüğü ve mütefiklerini cesaretlendirecektir, onların değerlerine su taşıyacaktır.

Eylemin doğruluğu, yanlışlığı ya da zamanlamasının iyi yapılabildiği (ki, bize göre "erken bir doğumdur") tartışılabilir. Ama bu, sömürgeci faşist vahşete karşı savaşın doğasında var olan değişik mücadele biçimlerini, halkımıza dayatılan faşist ve sömürgeci teröre karşı tepkinin bir ifadesi olabilen eylem türlerini yadsımaz. Doğru tavır, kendisini dayatan devrimci görevlerin bilince çıkarılması, sömürgeci iş-

Devamı sayfa 3'de

OKUR ve MUHABİRLERDEN

"Konuşmak büyük bir günah olmuş adeta"

Yoldaşlar,
Sizleri kutlarım. Yaptığınız çalışmaların ürünlerini geç de olsa görmemiz, duymamız bizleri sevindiriyor. Mücadeleimizde güçlü oluyor bizi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz: Roja Welat'ı okuduk. Bir çok konuda bizleri aydınlatıyorsunuz, biraz da biz, sizlere bilgi vermeye çalışalım.

Kürdistan'da havalar güzel ve güneşli olduğu halde, yine de iç karartıcıdır. İnsanlar çarşıda tedirginlikle dolaşüyor. Ne zaman ne olacağı kestirilemiyor. Herkes birbirinden kuşkuluyor, konuşmak büyük bir günah olmuş adeta. Diyarbakır bir tül perde altında. Sanki herkesin bağrında bir kara taş var. Hacminden fazla hava doldu rulmuş balongibidir. Ama patlamak için bir dost bulma zorluğu içindedirler.

Elazığ ve civarında operasyonlar devam ediyor. Diyarbakır ve çevresinin giriş, çıkışlarında kimlik kontrolü sürüyor. Siverek'te şehir hoperlöründen zaman zaman faşist diktatörlüğü övücü şiirler okunuyor, konuşmalar yapıyor. Buna bizzat şahit oldum. Diyarbakır bir polis karargahı haline almıştır. On adım başı bir polise rastlamamak mümkün değildir. Diyarbakır Tıp Fakültesi köprüsü için ayrılan 4 milyarlık proje iptal edilip, İstanbul Tüpeçide devredilmiştir. Bu da bizzat faşist Evren'in isteği üzerine yapılmıştır.

Diyarbakır hapishanesinde durumlar şimdilik durgun bir vaziyette. Daha doğrusu sağlıklı ve net bir bilgidinmek zor. Geçenlerde, mahkemede Mehdi Zana ile karşılaşan ve ancak kaş-göz işaretiyle konuşabilen bir arkadaş, durumunuzu söylüyor. Tutukuların ziyaretçileri, akrabaların türkçe konuşamadıkları taktirde görüşmeye almıyorlar. Bir arkadaş, bir keresinde uzak yerlerden gelen bir çok köylü anne ve babaların türkçe bilmediklerinden dolayı ziyarete alınmayıp, geri gönderdiklerini söylüyor. Bu da bir gerçektir.

Hapishanenin bütün pencerelerine Türk bayrağı asılı bulunmaktadır. Hapisten çıkan bir yoldaşın iddiasına göre, işkenceler kusursuz ve süratle devam ediyor. Bir çok arkadaşın, bileklerinden günlerce asılı kaldıklarından, koştukaltları, yani derileri yırtılmıştır. O ufak tefek sıra dayakları ve fa-

lakalar eksiksiz devam ediyor. Tutukuların nakil ve muhakereme gibi yolculukları tanklar nezaretinde yapılıyor. Buna bizzat tanık oldum. Adeta esir düşmüş bir şehiri andırıyor Diyarbakır.

Son yıllar bizlere bir çok şeyi öğretti. Geçmişin ilkel çalışma yöntemleri tümüyle iflas etti. Artık konuşmak bile gayet dikkat isteyen bir iş olmuştur. Adeta yerin kulakları çıkmıştır.

Tekrar edeyim, baskılar, işkenceler, hayat pahalılığı korkunç boyutlarda. Halkımız bir barut fıçısı gibi için için kaynıyor. En ufak bir kıvılcım onun tutuşmasına yeterlidir. Böyle bir kıvılcım olmak için görev başındayız.

—Kahrolsun sömürgeci faşist diktatörlük!

C.A.—Diyarbakır

Roja Welat halkımızın umudu ve güneşi olacaktır

Değerli arkadaşlar;
Bundan bir süre önce, memleketten izinden dönen bir arkadaşımızdan Roja Welat'ın 13—14. sayısını aldık. Burada çalışanlardan bir kaçımız, R. Welat'ın eski sempatanlarıyız. İzinden gelen arkadaşımızda bizlerden biri. Arkadaşımızın izinden ele geçirdiği ve buraya kadar getirme fedakarlığını gösterdiği R. Welat'ı birlikte okuduk. Ve çok sevindik.

Yeniden yayın hayatına başlayan R. Welat'ın, eskiden olduğu gibi bundan sonrada sorumluğun bilincinde, ismine yaraşır bir şekilde mücadelesini sürdüreceğine, halkımızın umudu ve güneşi olduğunu kanıtlayacağına inanıyoruz.

Bizler Libya'nın Trablusgarp şehrinde çalışan Kürdistanlı bir grup işçi olarak, R. Welat'a duyduğumuz güven ve inançla, O'nun sürekli takipçileri ve destekçileri olacağız. O'nun görüşlerini ve çizdiği yolu güçlendirmek için elimizden geleni yapacağız. Bu vesile ile size içinde bulunduğumuz durumun kısa bir değerlendirmesini de gönderiyoruz. İleriki dönemlerde de zaman zaman gelişen olayları R. Welat'a ulaştırmaya çalışacağız.

Bizler, Eylül 1982'den beri bir Türk inşaat firmasında çalıştırılmak üzere Libya'ya getirilen bir grup Kürdistanlı işçiyiz. O dönemde bu firmaya kontratlı olarak girdik. Kontrat süresince, bedava denecek kadar az bir ücretle çalıştık. Hiç bir sosyal haktan yarar-

lanmıyoruz. Bütün bunlar azmış gibi, ücretlerimizde, düzenli ödenmiyor, son dönemde. Haklarımızı istediğimizde, işlerin iyi gitmediği gerekçe gösteriliyor.

Bunun üzerine, gösterilen gerekçelerin doğru olmadığını, bizlere gözdağı verilmek istendiğini, işverenin bizleri köle olarak çalıştırmak istediğini belirterek direnişe geçtik. Libya Türk Konsolosluğu ve işverenin ortaklaşa sürdürdükleri tertip ve saldırılarla direnişimiz kırılmak istendi. Üzerimize defalarca polis saldırıldı. Düzenlenen saldırılarda iki arkadaşımız vuruldu, 11 arkadaşımız da yaralandı. Yaralılar halen hastahanadedirler. Bunu fırsat bilensömürgeci uşakları kontratı bitmeyen bir kısım arkadaşlarımızı, "bunlar bölücü ve anarşistlerdir" diyerek gerisin geriye Türkiye'ye yolladılar. Gönderilenlerin başına neler geldiğini de bilmiyoruz. Fakat bu adı saldırılar direnişimizi kırmaya yetmedi. Tersine direnme azmimizi biletti. Direnişimiz devam ediyor. 8 aydır direnişeteyiz. Firma bir kuruş ödeme y madı. Durum mahkemede. 4 kez ifadeler alındı. Sonucu ne olacağı henüz belli değil. Fakat bildiğimiz, inandığımız tek şey var: O da direnmek. Çünkü "hak verilmez, alınır". Bizde direnişimizde bunu şiar edindik. Ve bunda kararlıyız.

Ayrıca yalnız olmadığımıza da eminiz. Bu inançla, bu insanlık dışı uygulamaların kamuoyuna yansıtılmasını, mücadeleimizle dayanışma içinde olmanızı istiyoruz. Nerede olursak olalım, düşmanımız aynıdır. Bu düşman, emperyalizm, sömürgeci Türk devleti ve onun işbirlikçileri, uşaklarıdır. Bu nedenle ortak düşmanımıza karşı mücadelede karşılıklı dayanışmanın zorunluğuna inanıyoruz. Roja Welat'la dayanışmamızı güçlendirerek bu konuda üzerimize düşen görevi yerine getirmeye çalışacağız. Roja Welat'ın ve diğer yayınlarınızın adresimize postalanmasını istiyoruz.

Biji Roja Welat!..

Bir Grup Kürdistanlı İşçi Trablusgarp—Libya

"Daha Güçlü Bir Roja Welat için İleri" kampanyasını candan destekliyoruz

Bizler, Yunanistan'daki PSKT—Roja Welat taraftarları olarak dönemin zorluklarını bilincindeyiz. Bu zorlukları bi-

lerek ve bu zorlukları aşmaya hazır olarak bu saflarda yer almış bulunmaktayız.

Kürdistan işçi sınıfı ve yoksul köylülerinin savaşkan partisinin yeniden örgütlenmesinin, —canımız kanımız pahasına— gerekliliğine inanıyor ve bu inançla çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Genel olarak devrimci hareketin almış olduğu geçici yenilgi ve özel olarak TKSP içindeki likidasyon, Parti militanlarının dağınkınlığını beraberrinde getirmiştir. Dağınıklığı gidermek, yeniden derlenip toparlanmak, gerçeklerimizi en ücra köşelerde kalmış parti militanlarına ulaştırıp, onları harekete geçirmek, özellikle ülke temeline yönelik çalışmaları daha bir hızlandırmak ivedi görevimizdir. Kuşkusuz hedefe varmak için birçok engelleri aşmak zorundayız. Bu engellerin zamanında aşılması insanlarımızı öncüsüz, kadroları başı boş bırakmak demektir. Bunun faturası ise çok daha ağır olacaktır. Bizler, merkez yayın organımız Roja Welat'ın ilettiği mesajları en doğru biçimde kavrayıp, pratiğe uygulamaya çalışıyoruz. Bu ay genel çalışmalarımızın yanısıra, kolektif çalışmayla elde ettiğimiz gelirden 20.000 Drahmi (500 DM) ile kampanyaya katılıyoruz. Bundan sonraki dönemlerde bu desteğimiz devam edecektir.

Roja Welat; faşizme, sömürgecilığe inat, yaşayacak!

Yunanistan
Roja Welat Taraftarları

Roja Welat Kürdistan devriminin yolunu aydınlatan bir ışık olacaktır

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi zor ve çetin bir mücadele döneminden geçmektedir. Bu mücadeleyi başarılı bir şekilde sürdürmek, devrime giden zaffer yolunu yakınlaştırmak, ülkeyi ve toplumu kurtarmak, doğru devrimci bir anlayış, tahlil ve stratejinin pratikte, maddi hayata geçmesiyle mümkün olur.

12 Eylül faşist cuntasından sonra, Kürdistan'daki siyasal güçler geçmişteki çözümsüzlüğün, tikanıklığın su yüzüne çıkması ve yeni döneme uygun devrimci görevlerin istismar edilmesi, yeni mücadele taktiklerinin, devrimci çalışma tarzı ve anlayışının tespit edilmemesi, katı dar grupculuğun tekrar sürdürülmesi; yeni mücadele koşullarına uygun pratik adımların atılmaması sonucu,

dağılma ve bölünmelerle karşı karşıya kaldılar.

Partimiz de, aynı akıbetlere sahip siyasal örgütlerden birini teşkil ediyordu. Partimizdeki oportünist sağ kanat, geçmişte ve günümüzdeki (12 Eylül öncesi ve sonrası) ideolojik, politik, örgütsel çalışmalarımız ve pratik sorunlardaki yetersizlikten kaynaklanan hatalarımızı tartışmaktan kaçındı. Parti kanallarının dedikodu yuvası haline getirilmesi, örgütsel prensiplerin rafa kaldırılması, hata ve sorumlulukların meşru gösterilmesi sonucu Partimiz bir bölünme noktasına getirildi.

Kürdistan devriminin örgütlenmesinde, halkımızın mücadele içine çekilmesinde ve emekçilerle bütünleşmemizde; pratikteki siyasal, örgütsel çalışmalarımızdan kaynaklanan hatalarımız, Partimizin, örgütlü çalışmalarımızın acı gerçekleridir. Ne yazık ki, oportünistler bu acı gerçekleri görmekten gelmiyorlar. Bu konuda Lenin şöyle diyor:

"Kendi kendimizi aldatmayalım. Acı gerçeğin yüzüne iyice bakmak cesaretinde bulunalım." (Lenin, ty, c.22, s.44)

Partimiz içindeki oportünist sağ kanatın sorumluluğu, çözümsüzlüğü, panik ve acizliği sonucu yaratılan örgütsel tıkanıklık, Parti içinde örgütsel bunalımlara sebebiyet verdi. Lenin, Parti içindeki bunalımların sebeplerini entelektüel gezvelere bağlayarak şöyle diyor:

"Partideki bunalımın ana nedeni... yalpalayan aydın ve küçük burjuva unsurlardır." (Tasfiyecilik üzerine, s.28)

Partimizi örgütsel bunalıma iten, işte bu tür küçük burjuva aydın, brökrat kesim oldu. Fakat bu kesimin oportünist anlayış kursaklarında kaldı. Çünkü Parti içindeki devrimci unsurlar bu sakat anlayışa "okey" demediler ve bu anlayışa karşı durdular.

Parti içinde oportünizme karşı mücadele bayrağını açan devrimci unsurlar Partimizin geçmiş mücadelesindeki doğruların savunarak ve hatalarında mahkum ederek her türlü pasifizme ve teslimiyetçiliğe karşı durarak, devrimci mücadelesini sürdürüyor.

Kürdistan devrimi, bünyesinde çok çeşitli mücadele biçimlerini barındırmak zorundadır. Marksist—leninist ideolojik ve örgütsel mücadelenin derinleştirilip sürdürülmesinde devrimci yayıncılık önemli bir yer tutar. Roja Welat'ın tekrar

yayın hayatına atılışı, Kürdistan devrim mücadelesinin bütünselliği çerçevesinde atılmış önemli bir adımdır.

Çözümsüzlüğün, tıkanıklığın ve kaosun yaşandığı bir dönemde yayın hayatına giren Roja Welat, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi üzerine oynanılmak istenen her türlü oportünist emelleri mahkum ederek, kendini dayatan devrimci görevleri yerine getirerek, devrimci çalışma tarzı ve anlayışını hayata geçirerek sürdürecektir.

Roja Welat, Kürdistan toplumu geçişinden hareket ederek devrime giden zafer yolunu kısaltmak için, devrimci teoriyi pratik, maddi hayatla bütünleştirecektir.

Lenin, "Doğru devrimci teori ancak gerçek bir kitle hareketinin ve gerçek bir devrimci hareketinin pratik eylemiyle kurduğu yakın ilişkiyle son şeklini alır." diyor. (Ty, c.3, s.378)

Roja Welat, marksist—leninist ideolojiyi Kürdistan'ın özgül koşullarına uygulayarak, Kürdistan proleteriyasının mücadelesiyle formüleştirecek, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarını leninist yöntemlerle çözümlenerek, devrimci kadroların ve Kürdistan halkının devrim mücadelesinin yolunu aydınlatan bir ışık olacaktır.

Cihan Dılşad—İsveç

Sömürgecilik kılıf değiştiriyor

Aşağıdaki yazdıklarım beni bağlar, daha ülkede iken Roja Welat'ı okumuştum bir kaç sefer. Şimdi yurt dışında tekrar yayına başladığından dolayı yazımı Roja Welat'a gönderiyorum. Yazım Roja Welat'ı bağlamaz. Yayınlarsanız memnun olurum.

Yukarıdaki resimde görüldüğü gibi, busefer de sanki yeni işgal edilmiş gibi bayraklarla toprağımızda cirit atıyorlar. Bu konu olur olmaz insanı derin derin düşündürüyor. Acaba ne zamana kadar sürecektir bu zulüm, baskı, sömürü ve kölelik... ürdistan halkı çalışır çabalar, sömürgeciler yer keyiflerine bakarlar. Halkımız hayvancılıkla uğraşır, et göremez, peynir yiyemez, ekmeğe bulamaz, yağsız yemek yerken, sömürgeci Türk devletinin Başbakanı ve çevresindeki bir avuç ensesi kalın, göbeği şiş para baları başta ABD olmak üzere bir çok emperyalist ülkede kile vermek için tatil yapıyorlar.

Yukarıda görüldüğü gibi, bu

sömürü, baskı ve zulüm insanı ister istemez isyana zorluyor. İsyan etmek artık gelmiş çatmıştır. Fakat üzülecek belirtmek isterim ki, Kürdistanlı örgütlerin bu kadar bölünmeleri ve birbirine karşı kin gütmeleri elbette devrimci, yurtsever ve namuslu aydın insanların yürekte yaralamakta. Şöyleki, bazı örgütler yürüdük, ilerledik, bu yaştan bu yaşa girdik derken, bakıyoruz tarihin akışı uçak hızındayken, senelerisyan örgütler ise, ha uçtuk ha uçacağız derken, dönüp bakıyoruz meydana bir şey yok... Cezaevlerinde zulmün, işkencenin en barbarcası olmasına karşı direnen namuslu, yürekli devrimcilerin bu mücadelelerini sömürmekte-dirler. Hele Türk solu ise, daha acı gerçekleri yaşamaktadır. Alabildiğine dağınık ve birbirine düşman. Kürt solu içindeki yarış bencillikten kaynaklanıyor, yani yılları sıralamak ve uçtuk, uçacağız anlayışı...

Bir yurtsever olarak bu konuda diyorum ki, birlik için ciddi çalışmalar yapılmalı. Laf kalabalığı ve yarışma son verilmeli. Halkımızın içinde biriken bağımsızlık ve isyan ateşini kimsen, kırmağa hakkı yoktur. Kürt halkı dün olduğu gibi bugün de direnmeye ve savaşa hazırdır. Yeterki ona öncülük edecek kararlı, iddialı bir güç olsun. Bana göre, eğer Kürt solu içinde ciddi bir birlik yaratılırsa, bu, aynı zamanda Türk solunun birliğini de etkileyebilir. Bilindiği gibi yurt dışında bazı örgütler bir takım birlikler ve cepheleştürdüler. Bunlar ya kağıt üzerinde kaldılar ya da üç—beş gün devam edip, kendiliğinden dağıldılar. Pratik bir şey yok. Kağıt üzeri anlaşmalar da gitgide dağılıyor. Çünkü, ciddi bir birliğin olmamasından ileri geliyor. Temelde, birbirinin tabanını kandırmak, birbirinden taban edinmek, yani faydacı yaklaşımlardan başka bir şey değildir. Eğer gerçekten halkımız için yüreğimiz çarpıyorsa, ciddi, kalıcı bir birliğin sağlanması için de çaba göstermeliyiz. Bu da devrimci bir görevdir. Halkımızın da acilen buna ihtiyacı var. Aksi takdirde halkın güveni sarsar. Gene de belirtmeliyiz ki, devrimciyim, yurtseverim, örgütüm, gurubun diyen herkese düşen acil görev kararlıca, yürekli bu konulara eğilmek, yani paslanmayacak bir birlik için uğraşmaktır. Saygılarımla..

D.Memo—Rodermark

Not: yayınlamamız için gönderdiği resmi, yer darlığı nede-

niyle yayınlamadık. Okuyucumuzdan özür dileriz.

YILMAZ GÜNEY'İ...

Baştarafı sayfa 13'de parmak basan, Kürtçe türkü ve diyalog kullanılan ilk Türkiye filmi olması açısından da, öncü bir rol oynadığını vurgulayalım." (D. Türkiye, sayı 9, Eylül 1982)

Güney, sanat ve devrimci mücadele arasında bir kurgu kurarak şöyle diyor: "Devrimci teorisinin yol göstermediği bir sanat, hiç bir zaman devrimci mücadele ile birleşemez ve devrimci mücadele içindeki zaafı karşı mücadele edemez." (Agy)

Güney, faşizm karşısında uğranılan yenilgi ve faşizme karşı mücadele konusunda şunları söylüyor: "Faşizm karşısında bir bütün olarak uğradığımız yenilgi bir sonuçtur. ...12 Eylül yenilgisi bilimsel sosyalizmin yenilgisi değildir. ...Benim için faşizme karşı mücadelesorunu aynı zamanda devrim sorunudur." (Agy.)

Güney 53 yaşında, halklarımızı, devrime daha uzun yıllar bir çok verimli hizmetlerde bulunabilecek bir yaştaiken aramızdan ayrıldı. 13 Eylül'de kurucusu olduğu Kürt Enstitüsünde cenazesi alınarak, aralarında eşi, Fransız Kültür Bakanı ve bir çok tanınmış sanatçı ve yazarların bulunduğu 6 bini aşkın bir kalabalık kitlenin katıldığı bir törenle Paris'te toprağa verildi.

Halklarımız, Yılmaz Güney'i eserleriyle, yapıtlarıyla ve devrimci mücadelesiyle, bir efsaneyi yaşatır gibi, yaşatacaktır.

Baştarafı sayfa 1'de gal planlarını boşa çıkarabilecek örgütlenmelerin ülke zemininde yaratılması, dost ve düşman güçlerin kalın çizgilerle ayrt edilmesi ve tüm Kürdistanlı yurtsever örgütlerin savaş, dayanışma ve birliğin ilk adımı olabilecek platformun bir an önce oluşturulmasıdır. Ancak bu yolda çakışan tavırların ülke zemininde geliştireceği savaş yöntemleriyle sömürgeci—faşist saldırılar püskürtülebilir, "erken doğum" olabilen eylemler karşısında caydırıcı olunabilir.

Baş tarafı sayfa 16'da örgütün kimler tarafından temsil edileceği konusunun, tartışılan sorunla ilintisi yok. Ayrıca bunun tartışma yeri de burası değildir. Çünkü TKSP—Roja Welat ve bugünkü TKSP, uzun bir ayrışma sonucunda ortaya çıkan üç ayrı örgütsel ve siyasal yapıyı temsil etmekte. Ve bu örgütler arasındaki ideolojik mücadele, kendi seyri içinde devam edecektir. (...)DEVAM EDECEK

“BAĞIMSIZLAŞMA” VE ÖRGÜTSÜZLÜĞÜ GELİŞTİRME MARKSİZMİ İNKARDIR

12 Eylül faşist cuntasından sonra sol siyasal hareketlerden ayrılıp “bağımsız”laşmayı “moda” haline getiren eğilimler gün be gün artış gösteriyor. Bu eğilim sahipleri, basılı olmasa da bir takım temelsiz dayanaklar öne sürmekte. Özüde bu “dayanakları” örgütlü ve uzun erimli mücadeleye gelemelerinden kaynaklansa da, solun dağılık oluşu ve alternatif olamaması yüzünden bu eğilimlerin daha da artış göstermesinin de az çok payı vardır.

1978—80 yılları arasında Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda toplumsal çelişkilerin keskinleşerek uç noktaya geldiği, burjuva siyasal iktidarlar mevcut burjuva yasalarıyla ülkeyi yönetemez duruma geldikleri; işçi sınıfı başta olmak üzere ezilen ve sömürülen kesimlerin eski yöntemlerle yönetilmek istenmemelerinden dolayı, yani devrimci durumun olgunlaştığı bir dönemde, toplumun çeşitli katmanlarından sol siyasal hareketlere sel gibi bir akış görüldü. Bu durum “küçük burjuvaların” yoğun olduğu bütün ülkelerde olduğu gibi, Türkiye’de de kapitalizmin barbarlığı karşısında yarınlardan güven duymayanlar, gündün güne iflasın eşliğinde kendisini bulan küçük üreticiler, topraktan kopup şehirlere yerleşen ve mevsimlik işlerde çalışan kesimler, aydın ve öğrencilerin gündün güne kötüleşen hayat şartlarının etkisiyle, devrimci mücadeleye yöneldiler. Bu yöneliş somut koşulların dayatması sonucu olmasıyla birlikte kuşkusuz çok olumlu bir durumdu. Ne ki, solun bölük—pürçük oluşu, işçi sınıfı partileri adına oportünist sağ eğilimlerin “günaahları” sonucu karşıtlarını, yani küçük burjuva maceracı hareketlerini türetmeleri ve bu kesimlerin böylesi küçük burjuva hareketlerine kaymaları ve küçük burjuva hareketlerin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda güçlenmesi büyük bir olumsuzluktu. O dönemde devrimin nesnel koşullarının olmasına karşın, öznel etkenin olmayışı, devrim ve karşı devrim güçleri arasındaki mücadeleyi karşı devrimci güçler tersten, yani karşı bir devrimle çözmeyi başardılar.

Kuşkusuz faşizmin vahşice saldırılarının ilk hedefi Türki-

ye ve Türkiye Kürdistanı devrimci—demokratik ve yurtsever hareketleri oldu. Busaldırıları giderek toplumun tek tek fertlerini kapsayacak dereceye vardı. Devrimci—demokratik hareketler üzerinde korkunç terörestirildi. İlk başlarda yüzbinleri aşkın devrimci, demokrat, yurtsever tutuklandı, işkence çarkından geçirildi. Bunlardan yüzlercesi işkence altında yaşamlarını yitirdi. İdamlar, güvenlik güçlerine “karşı” koyma yalanlarıyla kurşuna dizmeler dönemin olağan olaylarını teşkil ediyordu, halen de ediyor.

Söz konusu baskı ve terör karşısında, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci hareketleri için ölçüt sayılmasa da, kibarlık bir sayı zayıflık, karamsarlık hatta az bir kesimi teslimiyet tavrını gösterdi. Devrimci mücadelede tarihinde bu türden zayıflıkların zor dönemlerde görülmesi olağan sayılır. Ne ki, 1920, 46, 60 ve 70’li yılları yaşayan bir çok sol siyasal akım, geçmişten zerre kadar ders çıkartmamış, alışla gelen gurupçu faydacı tavrılarını sürdürmüş, gerçek anlamda kadrolarına zorlulara göğüs gerecek şekilde direnme ruhunu kavratmış değiller. Ve 1970’ten sonra ortaya çıkan siyasal hareketler de—bu konuda—geçmişte kurulan siyasal hareketlerin dümen suyuna girdiler. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı sol siyasal hareketlerinin bir bütün olarak diğer olumsuz bir yönü ise; Türkiye’nin somut koşullarında illegal mücadelenin gereği gibi kavranılmaması, nicel güce tapınma ve bununla da hava basma, bütün mevcut kadro ve sempatizanlarını propaganda ve “kelle sayısı” gösterişi için deşifre etmek olmuştur. Durum böyle olunca, her hareket, cuntanın saldırıları karşısında kadro ve sempatizanlarının aslan payını cuntaya kaptırdı. 4 yıllık cuntadan sonra siyasi hareketler ülke zemininde yedek kadrolarla çalışmayı bir yana bırakalım, siyasi çalışmaları yürütecek sempatizan bulmada güçlük çekiyorlar. Daha şimdiden bir çok siyasi hareket, ülkede siyasi mücadeleyi “tahtil” ederek yurt dışına taşıdılar.

Sol siyasal hareketler, bu içler acısı durumları yaşamalarına rağmen geçmişlerini objektif

olarak değerlendirmeden kaçınıyorlar. Bu geri çekiliş döneminde toparlanıp, geçmişlerini değerlendirip yeni perspektiflerle işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları karşısına çıkmaları gerekirken, tam tersine, her gurup geçmişin hatalarını kendisinin dışında arayarak, kendisini temize çıkartmaya

çabalıyor. Dar gurupçu tavrılarını geçmişten daha katı bir biçimde sürdürüyorlar. Bütün bu sorunlar hepimizin ortak sorunlarıdır. Bunları belirtirken kendimizi aklamak için yapmıyoruz. İçinde yaşadığımız dönemi objektif olarak değerlendirmek için belirtiyoruz.

Cunta sonrası, Türkiye ve T. Kürdistanı sol siyasal örgütleri arasında onlarca “birlik”, “cephe” ve “güçbirlikleri” toplandı ve platform denemeleri yapıldı. Yer yer “birlik” ve “cephe” kurmaları oldu. Ancak bunların ömürleri fazla uzun olmadı. Yer yer programlar yapıldı. Bunların bir kısmı kamuoyuna yansıyarak ve belli bir “çalışma”dan sonra çözüldü. Örneğin: FKBD. Bir kısmı da kamuoyuna yansımadan, kendi anlayışı içinde gömülü kaldı, yani gerçekleşen: erken ve ölü bir doğum... Buna örnek verirsek: “Kürdistan Yurtsever Güçbirliği Programı—(HEVKARİ)”, “Kürdistan’ın Kurtuluşu için Birlik Programı (HEVKARİ)”. Burada bir parantez açarak belirtmeliyiz ki, ileriki sayılarımızda bu ölüdoğan “Program” ve ona ebelik yapan faydacı anlayış üzerinde daha detaylı duracağız.

Söz konusu sol siyasal hareketlerin “birlik”, “cephe” ve “güçbirliklerine” yaklaşımları, başından berifaydacı ve dargurupçu bir anlayışı içinde barındırıyordu. En geniş birlikler adına, geniş birliklerin önünü tıkamak için birbirine yakın siyasal hareketler “birlik”, “cephe” ve “güçbirliği” oluşturduk fırtınalarını kopardılar. Bu anlayışla oluşturulan birlikler, doğal olarak pratikte hayat bulamaz. Faaliyet yürütemez. Çünkü bu çabaların altında yatan anlayış, kısıvadedeli günlük politik çıkarılara uzanıyor. Ve bu tür çabalara, geniş anlamda ne cephe, ne birlik ne de güçbirliği denilebilir. Bu konuda, bir kaşık suda fırtı-

nalar koparan örgütlerin yapılarına bakıldığında; tümü de, örgüt içi sorunlarla meşgul oldukları dönemlerde, dikkatleri başka yöne çekmek için güçbirliği ve cephe sorununa cankurtaran simidi gibi yapışıkları ve bu sorunu istismara kalkıştıkları da iddia edilebilir.

Bu olup bitenler doğal olarak bazı sınıf bilincini kavrayamamış zayıf unsurları olumsuz yönde etkileyecek, içinde yaşadığımız süreci ve süreci damgasını vuran kaosu anlamada güçlük çekecek, onların devrimci mücadeleye ve devrim olan güvenlerini sarsacaktır. Zaten, bugün “bağımsızlaşma”yı bayraklaştıran eğilimlerin öne sürdükleri dişe dokunur gerekçeleri: “solun dağılık, kördöğüşü içinde bulunuşu” vs. dir.

“Bağımsızlaşma” ve “örgütsüzlüğü” geliştirme marksizmi inkar etmektedir

“Proleteryanın iktidar mücadelesinde örgütünden başka hiç bir silahı yoktur.” (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri)

Proleteryanın iktidara yönelik siyasal mücadelesinin, yani devrimin tek yivencesi, öznel ögesi, işçi sınıfının devrim amacının tek etkili aracı, merkezi olarak örgütlenmiş demir disiplin ve kollektif çalışma yöntemleriyle çalışan, taktiklerinde esneklik, stratejisine bağlılık gösteren, devrimin biricik etkeni örgüttür. Örgütsüz hiç bir toplumsal sınıf, hiç bir ezilen, baskı altında bulunan halk, sömürüden, baskıdan kurtulup özgürlüğüne kavuşmuş değildir.

Dünyanın bir çok ülkesinde toplumsal devrimleri gerçekleştiren sınıflar; emperyalizme ve sömürgecilige karşı ulusal kurtuluş savaşlarını vererek bağımsız devletlerini kuran halklar, belirli örgütlenmeleri gerçekleştirerek ve örgütleri vasıtasıyla bu sonuca varmışlardır. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda da devrimin yolu örgütlü mücadeleden ve leninist bir örgütlenmeden geçer. Bunu yeni keşfetmiyoruz, ama örgütsüzlüğü geliştiren akımlara karşın, halklarımızı artniyetsiz olarak bu gerçeği haykırma görev sayıyoruz.

Lenin, emperyalizm çağında

marksizme bir çok konularda katkıda bulundu. Bunlardan biri de yeni tip partinin yaratılması ilkesidir. Bu ilke günümüzde bazı oportünist çevrelerin iddia ettikleri gibi güncelliğini gerçekten yitirmiş midir? Kesinlikle hayır! Hele hele Türkiye gibi toplumsal çelişkilerin keskinleştiği ülkelerde bütün yakıcılığıyla gündemin birinci maddesini işgal eder. Bazı "aklı evel"lerimiz "yeni" teori ve örgütlenme modelleri arayışları peşinde olmalarına hiç de gerek yoktur. Yeter ki, marksizmi—leninizmi yaratıcılıkla ülkenin somut koşullarına uygulayabilsinler.

Cunta öncesi kördöğüşü içinde bulunan sol siyasal hareketler, cuntanın baskın çıkışıyla birlikte ideolojik, politik ve örgütsel olarak bir tıkanıklığa girdiler. Kimileri, kadrolarını direktifsiz ve kendi başarılarının çarelerine, yani kendi kaderleriyle başbaşa bıraktılar. Kimileri cuntayı "ilerletme" taktiklerini uyguladılar. Kimileri cuntaya faşist dememek için yeni teorik kavramlar arayışına girdiler ve halen de bunu sürdürüyorlar. Kimi küçük burjuva çevrelerde, "yeni"—özünde hiç de yeni olmayan, 1900'lerden buyana oportünist—reformist Sosyal Demokrat çevrelerin savundukları ve öne sürdükleri görüşler, nedece bizim küçük burjuva çevrelerine "yeni" görünüyor—teori ve örgütsel model arayışlarına girişiyorlar. Bunların dışında, değişik örgütlerden kopup "edebiyat"la ya da hiç bir şeyle ilgilenmeyen "bağımsız" unsurlar ve bir de gerçekten kendi örgütlerinin hata ve eksikliklerini belirterek, bağlı buldukları hareketlerine eleştiri yönelttikleri için, yönetici organlarının hışmına uğrayan ve sonuçta tasfiye edilen, ama örgütlü mücadeleyi savunan ve bu yolda çabalar içinde bulunan devrimci çevreler var. Bu yazımızda kısaca, "yeni" teori ve örgütsel model arayışı içinde olanlar, devrimci örgütlerden kopup "bağımsızlaşan"lar ve zorunlu olarak örgüt dışına itilenler üzerinde duracağız.

Birincisi, "yeni" ideoloji ve örgütsel model peşinde olan küçük burjuva hareketleri, önceki dönemlerde gerçek ve tam anlamıyla zaten marksist—leninist bir ideolojiye sahip değillerdi. Dünya sosyalist sistemine bakışaçaları, sınıftemeline dayalı örgütlenmeleri, devleti tahlil, ulusal sorun ve ittifaklar meselelerinde eklektik, Türkiye ve Türkiye Kürdis-

tanı somut koşullarına yabancı tezlere sahiptiler. Kısacası marksizmden esinlenen küçük burjuva bir ideolojiye sahiptiler. Cunta sonrası "yeni" ideoloji peşlerinde olmaları ya da ideolojilerini gözden geçirmeleri, geçmişte savundukları ideolojinin yeni koşulların pratiği karşısında mahkûm olmasından ileri gelerek bir tıkanmaya girmesinden kaynaklanıyor. Bundan yola çıkılarak, özünde marksizmin yabancı olan bu ideoloji adına "klasik" marksist—leninist ideolojinin ve örgütlenmenin Türkiye koşullarına göre gözden geçirilmesini önermek revizyonizmin ta kendisidir. Takınılacak en doğru tavır, kendi geçmişlerini, ideoloji, politika ve örgütsel yapılarını gözden geçirmektir. Oysa yapılan tam tersi, marksizmi öznell niyetleriyle yorumlayıp kendilerine uyarlamaya kalkışıyorlar. Bu ise, idealist bir mantıktır. Eşyanın tabiatına, maddenin özüne aykırıdır. Maddenin, bilincin bir ürünü olduğu mantığına götürür. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu temelsiz düşünceden yola çıkılarak marksizmin—leninizmin Türkiye koşullarında gözden geçirilmesine hiç de hacet yoktur. Bunun yerine, bu öneride bulunan küçük burjuva akımının kendi gerçeklerini gözden geçirmesi daha gerçekçi, daha makbul olurdu.

"Yeni" örgütsel model arayışları içinde olmaları da, yine eklektik bir ideolojiye saplanıp kalmalarından kaynaklanmaktadır. Geçmişteki örgütlenmeleri yine leninist bir örgütlenme değildi. Sosyal tabanlarını küçük burjuva aydın ve öğrenciler oluşturuyordu. Zaman zaman işçi sınıfı örgütlenmesini temel aldıkları yolundaki parlak sözler, onların gerçek yapılarını gizleyemiyordu.

Yeni dönemin beraberinde getirdiği olayların bu tür hareketlerdeki etkisi daha korkunç oldu. Onları "sol" uçtan en sağ uca, örgütsüzlüğü ve pasifizmi savunma batağına savurdu. Geçmişte sözde de olsa, savundukları sınıf örgütlenmesine karşın, bugün "yığın örgütlenmesini" öne çıkarıyorlar. Yani, "Yüro—Komünizmi"ni savunuyorlar. Proleterya hegomonyasına karşı çıkıyorlar. Daha açık bir ifadeyle, toplumun değişik sınıf ve katmanlarının içinde yeralacakları kozmopolit bir partileşmeyi savunuyorlar.

Leninizmi ve leninist parti örgütlenmesini Çarlık Rusyasının

sınırları içine hapsedmeye kalkışıyorlar. Onun evrensel özünü gözardı etme çabalarını güdüyorlar. Sosyal Demokratların yıllardan beri Avrupalı komünistleri inandırmaya çalıştıkları; leninizmi marksizmden ayırma çabalarını doğrulamaya çalışıyorlar.

Geçmişte, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki devrimci örgütler arasında bir saygınlığı, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele geleceği olan sözkonusu akımın bugünkü konuma düşmesi Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci mücadelesi açısından son derece olumsuz ve üzücü bir olaydır. Şunu da açıkça belirtelim ki, pratik hayat ve marksizmin—leninizmin gerçek savunucuları bu tür akımları, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci kamuoyu önünde teşhir edecek, maskelerini düşürecekler.

İkincisi, sol siyasal hareketlerin eleğinden geçerek dökülen tek tek unsurların "bağımsız"laşmaları ve bunu örgütlü mücadeleye "alternatif" olarak öne sürdükleri sorundur. Buna geçici bir sorun diyoruz, çünkü bu, bugün olan, yarın olmayan, belli bir ideoloji ve politikaya sahip olmayan ve birinci akım kadar da tehlike arz etmeyen bir sorundur. Ama buna rağmen bu soruna karşı da ısrarlı bir ideolojik mücadele yürütmek zorunludur. Bunların basılı ve resmîlik kazanmış ortak bir görüşleri yok. Fakat sözlü ve dedikoduya dayanan "görüşlerine" karşı da yine mücadele zorunludur.

Şunu da belirtmek gerekir ki, bu sorun sadece Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci hareketlerine özgü bir sorun değildir. Dünyanın bir çok ülkesinde, gericiğin baskın çıktığı dönemlerde, devrimci safları terk etmeler, yoldaşlarını yalnız bırakmalar, dökülmeler görülmüştür. Buna Küba devrimci hareketinden bir örnek vererek konumuza dönelim:

"Küba'nın Santiyago şehrindeki Moncada Kışlasına yapılan baskından sonra, ülkedeki devrimciler arasında iç işlerle ilgili fikir ayrılıkları ve anlaşmazlıklar baş göstermiş, bunun sonucu olarak da, bütünüyle rekisiz kişiler şu ya da bu nedenle ihtilalci safları terk ederek daha az feragat isteyen siyasi partilere ya da devrimci örgütlere katılmaya başlamışlardı. Ama bütün bunların yanında, bir başka hareket de yavaş yavaş geliyordu. Adını 1953 yılında Moncada Kışlasına yapılan

baskının tarihinden almış olan 26 Temmuz Harekatının saflarına acemierlerin ilk grupları katılmışlardı bile..." (E. CHE G., Savaş Anıları, s.25, abç)

Görüldüğü gibi, zor dönemlerde devrimci safları terketmeler, yılgınlık vb. olaylar sadece Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci hareketlerine ait değildir. Bunun örneklerini dünyanın bir çok ülkesinde, bir çok devrim tarihinde görmek mümkün.

Özellikle 12 Eylül'den sonra, yurt dışında Türkiyeli sol siyasal hareketlerden ayrılarak "bağımsızlaşan" unsurların, bu eğilimlerine gerçekce olarak gösterdikleri sorun: Türkiye ve Türkiye Kürdistanı sol siyasal hareketlerinin içinde bulunduğu ve gerçekten yaşadıkları nesnel durumdur. Şöyle ki, bağımsız her unsurla konuşduğumuzda hep şunları işitiriz: sol bölünmüştür. Devrimci durum gerilemiştir. Her hareket, devrimin öznell ögesi benim, gerçek marksist—leninist örgüt benim. Benim dışındaki küçük burjuva devrimci örgütlerdir. Devrimi ben gerçekleştiririm. Oysa, her hareket böyle bir öncülüğün yoksundur. Faşist diktatörlük yerine birbirleriyle uğraşıyorlar. Ben kendi gücümü niçin böyleleri hareketlerde tüketeyim? Hareketler geri çekilmiş, ben niçin çekilmeyeyim? İnanmadığım bir şey ne nasıl hizmet edebilirim? Bu dönemde kendimi yetiştirip, ileriki dönemlerde şartların olgunlaşmasıyla birlikte elbette ben de kendime yakın bir harekete girip çalışırım. Günümüzde yapılan çalışmalar havanda su dövmeye benzer vs.

Bazıları ise, politikayı bırakıp, sanat ve edebiyatla uğraşmayı tercih ediyorlar. Yukarıdaki gerekçelerden yola çıkarak bu yol seçtiklerini belirtiyorlar.

Özölçe bu sorunlara baktığımızda, söylenenler gerçekten solun yaşadığı nesnel durum tanımıdır. Ve de söylenenler doğrudur. Ne var ki, bu gerçeklik "bağımsız" kalma ve örgütsüzlüğü savunma için gerçekce yapılamaz. Eğer her insan devrimci safları terkederse o zaman devrim de bir hayal olur. Bu "gerçekce" de özünde idealisttir, devrimci olmayan mantığa hizmettir. Diyalektik değildir. Diyalektikğin nicel birikimin nitel dönüşümü kanununu yadsır. Bu "gerçekçeler" aynı zamanda likidasyonudur.

Devamı sayfa 13'de

DİSK olayı, DİSK'le dayanışma ve yeni dönemin mücadele perspektifleri

IV

Yine aynı yıl, 51 yıllık yaskılamadan sonra ilk kez DİSK'in öncülüğünde 1 Mayıs kitlesel bir anti-faşist gösteri biçiminde kutlandı. Bu ise, işçi sınıfının en basit mücadele geleneklerini yaşatmasına tahammül edemeyen gerici, sömürücü çevreleri oldukça rahatsız etmişti. Ayrıca sınıf savaşının kazandığı boyutlar ve çığ gibi büyüyen toplumsal muhalefet, burjuvazinin tedirginliğini artırıyordu. Artık işten atmalarla, tehditlerle ve baskı yasalarıyla devrimci demokratik muhalefetin bastırılması daha bir zorlaşıyordu. Kısacası burjuvazi açısından tek çare, işçi sınıfına ve diğer demokratik güçlere karşı daha değişik ve çok yönlü saldırılara geçmekti. İşte bu, ilk olarak CIA, MIT, KONTR—GERİLA üçlüsü aracılığıyla düzenlenen gerici, provakatif saldırılar, ve faşist milis güçleri ile takviye edilen gerici terör biçiminde kendini gösterdi. 1977 1 Mayıs'ında, Taksim alanında 36 işçi ve emekçinin katledilmesiyle sonuçlanan provakatif saldırı, sözkonusu gerici terörün somut bir örneğiydi. Ancak tekeli burjuvazi yalnız gerici terörü geliştirmekle kalmadı. O, bir yandan gerici terörü, resmi devlet terörüne dönüştürerek işçi sınıfını ve diğer demokratik güçleri kitlelerden yalıtılmaya ve kitleleri yıldırılmaya yönelirken, diğer yandan sosyal demokrasiye harekete geçirecek işçi sınıfının ileri kesiminin sendikal birliğini de tehdit etmek istedi. Tam bu dönemde dar gurupçu, bölücü, sekter ve makyavelist tavrılarıyla ün yapan oportünist ilerleme hareketi de devreye girdi. Bütün bunlara bir de, zayıf da olsa anarkosendikalizm eğilimlerinin yarattığı güçlükleri eklemek gerekir. İşte DİSK 6. Genel Kurulu ile, böylesine yüklü ve zorlu bir dönemin kapısını araladı.

Sınıf mücadelesinin alabilirdiğine keskinleştiği bu dönemde Türkiye, tarihinin en bunalımlı dönemini yaşıyordu. Tekelci burjuvazi bunalımın yükünü işçi sınıfına ve emekçi yığınlaraya çekti için topyekün bir saldırıya geçmişti. Gerici terörün en küçük işyeri ünitelerine kadar indirildiği o günlerde direnişler, grevler biri birini izliyordu. Ülkelerimiz adım adım bir iç savaşın

eşiğine çekiliyor, faşizmin ayak sesleri duyuluyordu. DİSK gelişen tehlikenin, kendisini dayatan ağır görevin bilincindeydi. Faşist turmanışa karşı demokrasi savaşında DİSK, bu dönemde gerçekten ileri adımlar attı. Faşizme karşı savaşta, anti-faşist mücadele nin ancak anti—emperyalist ve anti—şovenist mücadele ile bütünleştirilebildiği ölçüde gerçeklik kazanabileceğini belirleyen DİSK, bu savaşın örgütlenmesinde tüm yurtsever ve demokratik güçlerin eylem birliğinin zorunluluğuna inanıyordu. Ve eylem birliğinin özünü ve kapsamını şöyle belirliyordu:

“Anti—faşist, anti—emperyalist ve anti—şovenist eylem birliğinde asıl olan bütün demokratik güçlerin istemlerinin savunulmasıdır.”

“Anti—emperyalist ve anti—faşist tüm ilerici, yurtsever, devrimci dernek, sendika, demokratik kuruluş ve meslek örgütleriyle bu platform içinde güç ve eylem birliği yapılacaktır. Faşizmin göğüslenmesi, geriletilmesi ve giderek yok edilmesi için mücadele edilecektir. İşçi sınıfının, tüm emekçi halkın istemlerinin yanı sıra TCK'nun 141. ve 142. maddelerinin kaldırılması için mücadele edilecektir. Irkçı, şoven baskıların sona erdirilmesi için mücadele edilecektir. Lokavtın yasaklanması, genel grev hakkının tanınması için mücadele edilecektir. Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkının tanınması için mücadele edilecektir. Demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi için mücadele edilecektir. NATO ve CENTO gibi emperyalist örgütlerden çıkılması için mücadele edilecektir. İkili anlaşmaların gerçek anlamda yırtılması ve ABD üslerinin kapatılması için mücadele edilecektir.” (DİSK Gen. Kur. Bel.)

İşte bu tesbitlere dayanılarak, faşizm tehlikesi karşısında işçi sınıfının politik görevlerinin DİSK tarafından “oldukça iyi” bir biçimde kavrandığı söylenebilir ancak. Ayrıca DİSK, bunun hayata geçilmesi için yoğun çaba harcadı. Ve anti—faşist, anti—emperyalist, anti—şovenist güçlerin aktif desteğini sağlayarak 20 Mart Faşizme İhtar Eylemini etkin bir şekilde gerçekleştirdi, ve

1978 1 Mayıs'ını kitlesel bir anti—faşist gösteriyle kutladı. Ancak bu çabalar, Demokratik Platform'un, diğer bir deyişle demokratik güçlerin eylem birliği önündeki engellerin aşılmasına yetmedi. Bu yetmezliğin temel nedenleri: Birincisi, soldaki zaafın, bölünmüşlüğü şu ya da bu ölçüde sözü edilen platforma yansımasydı. (Bu, başlı başına değerlendirilmesi gereken bir konu.) İkincisi, hatta en önemlisi, DİSK'in yapısal sorunları ve DİSK'i bizzat içinden bölmek, O'nun birliğini zedelemek isteyen TKP'nin sağsosyal demokratlarla birlikte sürdürdüğü uzlaşmacı ve bölücü tavrıydı. Bunun en somut örneğine 1979 1 Mayıs'ında tanık olundu. DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün olaya ilişkin değerlendirmesi, bu uzlaşmacı ve bölücü tavrın varıldığı boyutları göstermek bakımından ilginçtir:

“İşçi sınıfının uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs 1979'da, DİSK Başkanlar Konseyi ve Genel Yönetim Kurulu kararlarını hiçe sayarak, işçi sınıfımızın ve bütün emekçilerin verdiği kararlı mücadeleyi bölerek, burjuvaziyle uzlaşarak İstanbul sokaklarında yüzlerce ilerici, devrimci, sosyalist insana işkence yapıldığı, stadyumlara doldurulduğu ve DİSK yöneticilerinin tutuklandığı bir zamanda; İstanbul'u, 36 yarıtaşın öldürüldüğü 1 Mayıs Alanı'nı terk edip, 1 Mayıs'ın geleneklerini unutarak ve özünü boşaltarak İzmir'de basit bir kutlama toplantısına dönüştürmüşlerdir. Üstelik kendilerini sağduyu sahibi, taktikle karşılanan sendikacılar olarak burjuvaziye alıştırılan uzlaşmacı, teslimiyetçi ve bölücü 'eylemlerine' DİSK'in adını da bulaştırmak çüretini de göstermişlerdir.”

“...1 Mayıs 1979, bir araç olmuştur. 1 Mayıs 1979, işçi sınıfını, burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışanları, icazet ile sözde sınıf mücadelesi yapmaya kalkışanları, işçi sınıfının devrimci sendikal birliğini kendi dar gurup çıkarlarına feda edenleri açığa çıkarmıştır. 1 Mayıs'ların mücadelecilik özünü egemen sınıflarla uzlaşarak boşaltanlar, birlik ve dayanışma gününde işçi sınıfını bölünmüş göstermeye çalışanlar, işçi sınıfımız,

emekçi halkımız ve tüm demokrasi güçleri önünde hesap vereceklerdir.” (DİSK Gen. Kur. Bel.)

Yine aynı dönemde Kürdistan işçi sınıfının ileri kesimi, DİSK'e yönelen çok yönlü tehdit ve komplolara dikkati çekiyor; ve 10. Bölge Konseyinde alınan kararlarla örgütün birliği yolunda şu somut adımların atılması önerisinde bulunuyordu:

“Konfederasyonumuz DİSK, günümüzde çok yönlü tehditler altındadır. İşçi sınıfının mücadelesini yozlaştırmak, onu kendi peşine takmak isteyen sermaye sınıfı ve tüm gericiler, DİSK'i kendilerine hedef olarak seçmişlerdir. DİSK'in birliğini ve beraberliğini parçalamak için her koldan yoğun bir çaba içine girmişlerdir.”

“Bunun yanı sıra DİSK yönetiminde buldukları dönemde gurupsal çıkarları için sendikal demokrasiye askıya alan faydacı bir gurup (sözkonusu olan ilerleme gurubudur. —R.W), sosyalistleri ve tutarlı demokratları tepelemek için sağsosyal demokratlarla temel ittifaklara girerek (...), onları tırmandırmak, işçi sınıfının mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmak istemiştir.”

“Bu nedenle burjuvazinin övgü ve taktirine mazhar olan bu gurup, 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'ndaki kutlanması için yürütülen kararlı mücadelenin zaafa uğramasına yol açmış, DİSK'in birliğine ve bütünlüğüne zarar verecek bir tutum takınarak adeta DİSK'i arkadaşan hançerlemiştir.”

“DİSK'in birliğini ve bütünlüğünü zedeleyen bu ve benzeri tavrın kınanıp mahkum edilmesini,”

“Burjuvazinin çıkarları ve istemleri doğrultusunda DİSK'in devrimci mücadelesini yozlaştırmayı ve DİSK'i sosyal demokrasinin kuyruğuna takmayı hedef alan girişimlere karşı, tüm ilerici, demokrat ve sosyalistlerin var gücüyle mücadele etmelerini ve DİSK'in devrimci birliğini savunmalarını,

“DİSK'in birlik ve beraberliğine zarar veren eğilimlerle, DİSK'in bünyesi içinde ciddi ve kararlı bir şekilde mücadele edilmesini,

Devam edecek

DEVİRİMCİ SÜREÇ, “BİRLİK” SORUNU VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE PERSPEKTİFLERİ

Faşizmin vahşet saçan ekonomik ve siyasal terörü altında kocaman bir dört yıl geçirildi. Bu zaman birimi içinde, Türkiye kapitalizminin yapısal bunalımı, görül-medik baskı, sömürü ve talana rağmen aşılamadı. Tersine derinleşen ekonomik bunalım sık sık siyasal bunalımlara dönüştürerek devam ediyor. Özal’ın iflas eden ekonomi politikası ise, bu süreci hızlandırıyor, tekeli çevreleri hızla kitlelerden yalıttırıyor. Bu durum, toplumsal huzursuzlukları artırıyor, burjuvazinin iç çelişkilerini keskinleştiriyor ve umutsuzluk içinde kıvranan faşist diktatörlüğü hırçınlaştırıyor. Kısacası cunta korku ve telaş içinde; toplumsal muhalefet, yoğun bir baskı ve açlık cenderesinde alternatif arayışı içinde.

İşçi sınıfı, Kürdistan halkı ve diğer emekçi yığınların özlemini duyduğu devrimci alternatifin yaratılması ise, bir bütün olarak sol siyasal güçler karşısında duran ivedi bir görevdir. Ne var ki, Kürdistanlı ve Türkiyeli sol siyasal güçler, bu onurlu ve fakat çetin görevleri omuzlamak durumunda değiller. Bu somut gerçekliğin nedenlerini, bazı akli evellerin, birlik tüccarlarının yaptığı gibi, alışlagelen so-yut ve faydacı yaklaşımlarla saltsol güçlerin dağınıklığında aramak, sorunları kaynağından kopararak çözmeye çalışmak demektir. Oysa bu ve benzeri yaklaşımlarla sorunların üstesinden gelinemeyeceği, devrimci alternatifin yaratılamayacağı açıktır. Ayrıca bu, faşizm koşullarında yaşanan dört yıllık pratik deneyimlerle de kanıtlandı. Zira yurtsever ve devrimci güçler arasındaki dağınıklığın yarattığı zaaf, itirazı kabil olmayan bir sonuçtur.

Geçmişin deneyimleri ve özellikle 12 Eylül sonrasında yaşanan süreç, bu bakımdan ilginç ve biro kadar da öğreticidir. Ancak faşizm karşısında uğranılan yenilginin kendi deneyimlerinden, devrimci hareketin bir bütün olarak “yedici zılgıtlar” dan ve onların öğreticiliğinden gereği gibi yararlanılmadı. Bunun da ötesinde, hayatın önemli ölçüde mahkûm ettiği ideolojik, politik tesbitlerde, örgüt ve mücadele biçimlerinde ısrar edildi. Ve sorunların üstünden atılarak, yenilgi nedenleri dışarda aranarak mevcut siyasal yapılar, kof bir biçimde “ihya” edilmek istendi. Ama bu doğrultuda sürdürülen oportünist, makyavelist çabalar, devrimci gelişmelerin deney biriktirmelerini, görgü kazanmalarını ve kendi gerçeklerini yürekli tartışma temelinde geçmişe yönelmelerini engellemedi. Böylece şekillenen farklı sınıfsal ve siyasal yaklaşımlar, örgüt içi ve örgütler arası çatışmaları derinleştirdi. Özellikle statükocu eğilimlerin devrimci dürüstlüğü elden bırakmaları, günü birlik ve faydacı politikalara cankurtaran simidi gibi sarılmaları, örgüt içi ve örgütlerarası sorunların olumlu bir potada çözümünü önemli ölçüde güçleştirdi. Ve bu, devrimci hareketin aldığı yararların onarılması olduktan zorlaştırdı, zorlaştırıyor. Diğer taraftan siyasi merkezlerin temel

mücadele alanı dışına düşmesi, zaten zayıf olan denetim geleneğinin büyük ölçüde ortadan kalkması, kitle bağlarının önemli oranda zayıflaması, hatta bazılarının tümüyle kitlelerden tecrit olması vb. sol siyasal güçler yelpazesindeki “kör döğüşünü” daha da kamçılıyor, yaşanan krizi ağırlaştırıyor.

Özü itibarıyla sol siyasal güçler cephesinde yaşanan bunalıma kaynaklık eden bu sorunların aşılması, devrimci görevlerin alabildiğine “soysuzlaştırıldığı” günümüzde pek kolay olmayacaktır. Zira bu süreç, geçmişin zengin ve öğretici deneyimlerinden yararlanılan ve bu zemin üzerinde boyveren devrimci yapılarla faşizm karşısında uğranılan yenilginin göze batırıldığı yalın gerçekler önünde eğilen, günah çıkararak geçmişi aklamaya çalışan oportünist ve reformist güçlerin acımasız bir savaşına sahne olacaktır. Ayrıca yaşanan kaosun karmaşık sorunları içinde, sola “musallat” olan belaların, kendilerine düşen payı almaları da kaçınılmazdır. Bu, geline nokta devrimci sürecin ağır, ama acımasız işleyişinden kaynaklanan bir zorunluluktur. **Önemli olan, sürecin ileriye doğru işleyişine ket vuran, dolayısıyla bunalımın bindirdiği yükü ağırlaştırılan sağlı, “sol”lu oportünist, makyavelist eğilimlerin ve örgütsüzlüğü açıkça meşrulaştırma yöntemlerinin açığa çıkarılması, teşhir edilmesidir.**

Ancak bu yapılırken yurtsever ve devrimci hareketin genel çıkarları gözönünde bulundurulmalı, yaygınlaşan örgüt içi sorunlar ve örgütlerin birbirlerine karşı ideolojik mücadeleleri konusunda devrimci dürüstlük elden bırakılmamalı, politik dostluk ilkesi gözlenmeli, çıkarıcı ve fırsatçı yaklaşımlarla örgütlerin iç işlerine, örgütler arası sorunlara müdahaleye yeltenilmemelidir. Statükocu, oportünist ve reformist eğilimlerin bu devrimci kurala uymadıkları ve bundan sonra da uymayacakları, hatta tam tersine bunun “ırzına geçmek” için ellerinden geleni yapacakları açıktır. Fakat bu kuralın egemen kılınması için savaşmak da ertelenmez devrimci bir görevdir. Ve bu görevin üstesinden gelinebildiği ölçüde, örgüt içi ve örgütler arası mücadele olumlu ve yapıcı bir düzeyde tutulabilir, yaşanan sürecin tahribatları asgariye indirgenebilir, örgütsüzlüğü geliştiren eğilimler geriletilir, tıkanan güç ve eylem birlikleri konusunda mesafe alınabilir, devrimci hareketin stratejik ve taktik sorunları üzerinde kalıcı bir tartışma ortamı yaratılabilir ve sürece ivme kazandırılarak kendisini dayatan görevler omuzlanabilir.

Devrimci sürecin özelliklerini kavramak geleceğin zaferi bakımından önemlidir

Devrimci sürecin doğru bir biçimde kavranması, Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin can alıcı sorunlarının kavranmasında kükümsenmeyecek, gözardı edilemeyecek bir sorundur. Devrimci görevlerin

“soysuzlaştırıldığı”, makyavelizm ve fırsatçılığın bazılarında temel “politika” haline getirildiği, “yılgnlık”, “yorulma”, kalleslik”, “ajan—provakatörlük”, “hain”lik vb. ucuz suçlamaların, akla gelebilecek hertürlü dedikodunun revaçta olduğu günümüz koşullarında yaşanan sürecin özelliklerini bilince çıkarmak, bunalımın aşılması, geleceğin zorlu savaşının örgütlenmesi açısından zorunludur. Ve mücadelede geleceğini belirleyen öğelerden biri olması açısından da önemlidir.

Tarihsel pratiğin zengin deneyimleri ışığında soruna yaklaşıldığında, devrimci sürecin “giz perdesi” altında tutulmak istenen belirgin özelliklerini açığa çıkarmak, öncülük iddiasında bulunan siyasal örgütlere, hatta tek tek kadrolara kendisini dayatan devrimci bir görevdir. Ve bunun başarılması, öncelikle, sol saflardaki krizi derinleştiren siyasal gelişmelerin nirengi noktalarını yakalamaya, onları, duygusal, tepkici, faydacı ve tek yönlü yaklaşımların ötesinde diyalektik yöntemle yerli yerine oturtmaya bağlıdır, bir yönüyle. Farklı düşünce ve davranışların çatışma ortamına sahne olan devrimci sürecin özelliklerinin bilince çıkarılmasında, şu çerçevenin baz alınması en doğru olanıdır:

- Ayrışma ve saflaşmalar,
- “Bağımsızlaşma”, örgütsüzlüğü geliştirme,
- Devrimci süreci bulandırmak, ona ket vurmak ve devrimci sürece ivme kazandırmayı hedeflemek.

Ayrışma ve saflaşmalar, sol siyasal güçler cephesinde yaşanan sorunlar açısından devrimci sürecin belirleyici bir özelliğidir. Ve kaynağını, sol siyasal örgütlerin ideolojik, politik ve örgütsel yapısından, onların faşizm karşısında uğranılan ağır yenilgiye ilişkin tutumlarından almaktadır. “Çünkü Kürdistan ve Türkiye toplumları da sınıflardan oluşmuştur. Ve farklı sınıf ve katmanlar mevcut siyasal örgütlenmelere de yansımıştır. Hele devrimciliğin moda olduğu dönemler de gözönünde bulundurulursa, konunun çarpıcılığı daha bir artar. Ayrıca bu yansımalar, faşizm karşısında topyekün uğranılan yenilgi, bu yenilginin sergilediği sonuçlara farklı yaklaşım anlayışlarını da yapısından geliştirir. Bu diyalektik bir olgudur. Dolayısıyla yenilgi nedenlerinin tesbiti, onlardan gerekli derslerin çıkarılması ve somut koşullara uygun mücadele perspektiflerinin geliştirilmesi bakımından bu anlayışların çatışması da kaçınılmazdır.” (K. Saleh, TKSP’de Oportünizm ve Bir ‘Eleştiri’ Üzerine, s.4) Özü itibarıyla bu temel gerçeklerden kaynaklanan bölünmelerin, ayrılmaların ve iç sorunların asileksen ayrışma ve saflaşmalarıdır.

Ayrışma ve saflaşmaların belirgin karakteri: 1— Ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarda ayrılıkların belirlenmesi, olumlu ve olumsuz yönleriyle geçmişe ve yeni dönemin mücadele perspektiflerine ilişkin değerlendirmelerin işçi sınıfı, emekçi

yığınlar önünde ve devrimci bir sorumlulukla açıklığa kavuşturulması. 2—Örgütsüzlüğe, yığınlığa ve “benden sonra tufan” anlayışına ödün vermeden sosyal pratiğin büyük ölçüde mahkûm ettiği ideolojik belirleme, örgüt ve mücadele biçimlerinin geçmişin acı deneyimleri ışığında ülke somutuna uyarlanarak kitlelere hedef gösterilmesi ya da en azından bunun amaçlanmasıdır. Elbette ki, ayrışma ve saflaşmaların eski örgütsel yapıları, parçalanmaya, bölünmeye götürmeden sonuçlanması istenir ve doğru olanıdır. Fakat bunun geçmişe yönelme ve geçmiş aklamaya temelinde yükselen sınıfsal ve siyasal çatışma ortamında bazen subjektif bir istem olmaktan öteye gitmediği, geçmişin mirası üzerinde zorunlu ayrı örgütsel yapılanmaları dışlamadığı da unutulmamalıdır. Hele devrimci harekette henüz önemli ölçülerde varlığını koruyan ilkellik, duygusallık ve diğer küçük burjuva hastalıkları dikkate alınırca, bunun kaçınılmazlığı daha kolay anlaşılır. Ancak bu somut gerçekliğe rağmen, örgüt içi sorunların çözümünde bilimsel yöntemden ödün verilmemelidir. Ayrıca bu, örgütlü mücadelenin gelenek, görenek kazanması, leninist parti normlarının kavranması için de gereklidir. PSKT—Roja Welat’ın, derin bir sorumluluk anlayışıyla yürüttüğü mücadele, bu bakımdan önemli bir örnektir. Hem de oportünizmin en iğrenç “mücadele yöntemleri” ne rağmen...

“Bağımsızlaşma”, “özürlüleşme” ve örgütsüzlüğü geliştirme eğilimi ise, devrimci sürecin diğer bir özelliğidir. Ve büyük ölçüde, “benden sonra tufan” anlayışıyla, örgütlü mücadeleye inançsızlıkla kendisini dışa vurur, geçmişinasgarı kazanımlarını bile yadsır. Özellikle yaşanan süreç bakımından çoğu kez hayal ürünü olabilecek şeyleri, devrimci motifler altında sunmaya çalışarak kendisini gizlemeye çalışır. Eylemsizliği geliştirir. Devrimci süreçte radikal bir müdahalede bulunulmazsa, bu “koroya” katılanların gideceği yer, ya devrimci çalışmadan tümüyle elini eteğini çekmek olacak (ki, bu daha şimdiden yer yer görülüyor), ya da sırf bir “örgütlülük” perdesi altında gizlenmek için daha az fedakarlık isteyen saflara kapağı atmak olacaktır. Ancak objektif olarak bu konumda görünen ve fakat sağduyu sahibi, devrimci enerjisini tüketmiş istisnalar da vardır. Ve elbette ki, devrimci arayış içinde olan bu tür insanları (ki, bunların da sayısı az değildir), diğerleriyle aynı kefeye koymak doğru değildir.

Diğer taraftan girdikleri derin bunalımdan çıkış yolu bulamadığı için eylemsizliğe çağrı yapan, statükoyu korumak paşasına her türlü hizip ve guruplaşmalara “özürlülük vizesi” çıkaran bazı siyasal örgütler de, dolaylı bir biçimde de olsa, objektif olarak buna hizmet ediyor. Daha şimdiden sözkonusu örgütleri mücadelede uzaklaştıran bu tavır, süreç içinde var olan “örgütsel yapıları”nı daha bir laçkalaştırarak işlevini yerine getirecektir.

Ulusal ve sosyal devrimlerin yenilgi ve geri çekilme dönemlerinde şu ya da bu biçimde görülen “bağımsızlaşma”, “özürlüleşme” eğiliminin Kürdistan ve Türkiye devrimci—demokratik hareketini tehdit eder boyutlara varmasında, faşizm

karşısında uğranılan yenilginin, yaşanan zorlu dönemin ve mültecilik koşullarının yanı sıra kendi gerçeğini gizlemekte, pratik yaşamın önemli ölçülerde mahkûm ettiği örgüt ve mücadele biçimlerinde ayak direten sol siyasal yapıların da payı büyüktür.

Üçüncüsü, devrimci sürecin ileriye doğru işleyişine ket vurmaya ve ona ivme kazandırmaya hedefleyen sınıfsal ve siyasal anlayışların çatışması koşullarında en açık ifadesini bulur. Şunu hemen belirtelim ki, bazı siyasal yapıların subjektif istemleri bu olmasa bile, somut eylemleriyle, politikalarıyla sürece ket vuran eğilimlerindeğirmenine su taşıyorlar. Bu nedenle, devrimci sürecin bu özelliğini irdeleyen, şuya da bu örgütün öznal niyetine göre değil, pratikte yansıyan tavırlardan hareketle belirli sonuçlara varmak mümkündür. Ve zaten sürecin karmaşık sorunları içinde diyalektik metodun ölçüt olarak kabul edebileceği de budur. İkincisi, hatta en önemlisi, devrimci sürecin bu özelliğinin, diğer ikisiyle (ayrışma ve saflaşmalar, “bağımsızlaşma” ve örgütsüzlüğü geliştirme) kopmaz diyalektik bir bağ içinde olması ve onlara karşı farklı yaklaşımları içermesi bakımından önem arz etmesidir. İşte tek tek örgütleri önemli ölçüde meşgul eden, örgütler arası ilişkileri zedeleyen, demokratik ve siyasi platformları tıkayan ve dolayısıyla soldaki bunalımı daha da derinleştiren sorunları bu bağlamda ele almak; bundan hareketle sürece ivme kazandırmanın perspektiflerini bilince çıkarmak ve onubulandıran politikaları teşhir etmek mümkündür.

Örgüt içi ve örgütlerarası sorunların aşılması sürece ivme kazandırmanın perspektiflerini bilince çıkarmakla orantılıdır

“Örgüt içi ve örgütlerarası sorunlar, bu sorunların aşılmasında baş vurulan ‘çözüm yöntemleri’ nin çeşitliliği ve yanlışlığı yeni bir olgu değildir”. Ve bir bütün olarak devrimci hareket, geçmişin buyanlığı ve sakat mücadele yöntemlerinden önemli zararlar gördü. Ulusal ve sosyal mücadelenin karmaşık sorunlarla yüklü dar bir boğazdan geçtiği günümüzde, sözkonusu olumsuzlukların daha bir göze batmasına rağmen, değişik biçimlerde, ama aynı özde kendisini dışa vurması bir bakıma şaşırtıcı değildir. Çünkü bu, doğrudan doğruya siyasal örgütlerin, örgüt ve mücadele anlayışlarına bağlıdır. Ve dünden bugüne—bunca deneyin yaşanmasına rağmen—“yaşıyoruz, savaşıyoruz” diyen siyasal örgütlerin düşünce ve davranışlarında ileriye yönelik ciddi bir değişiklik olmadı. Tersine, yaşanan sürecin bindirdiği ağır yükün altında bocalayan bu örgütlerde, sözkonusu eğilimler daha bir güçlendi. Bu ise, yenilginin bir dürtüsü olan yığınlığı, moral kırıklığını ve inançsızlığı daha da kamçladı. Ama sürecin bu acımasız işleyişi, bütün olumsuzluklarıyla birlikte, kadrolar, devrimci sınıf ve hatta kitleler nezdinde bir başka gerçeği de bilince çıkardı:

“...Devrimci partilere ve devrimci sınıfa, son derece yararlı bir tarih diyalektiği veren, siyasi savaş yılmadan onlara anlatan ve öğreten dersi veren de bu büyük yenilginin lendisidir. İnsan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Yenilgi yılları iyi bir

okuldur.” (V.I.Lenin, Sol Kom. Bir Ço. Has. s.17)

“...Devrimcilerin en büyük öğretmenleri, en iyi öğretmenleri beklenmedik belalardır.” (F.Castro, Devrim İçin Sav.Kom.-Den.s.34)

Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketi bir bütün olarak V.I.Lenin’in ve F.Castro’nun yukardaki tarihi sözlerini devredip ifadesini bulan gerçekliği yaşadı, yaşamaya devam ediyor. Sürecin öğreticiliği, geçmişin denenmiş “mücadele yöntemleri”yle, faydacı, fırsatçı ve makyavelist tavırlarla, şiddete tapınmakla, örgüt içi ve örgütlerarası sorunların çözümlenemeyeceğini daha bir göze batırıyor. Fakat buna rağmen, bazı siyasal yapılar sözü edilen sorunları tersinden çözümlenmekte (!) ısrar ediyorlar. Hem de leninizm adına, leninist örgüt ve mücadele anlayışı adına!.. Nevar ki, “evdeki hesap pazara uymuyor”. Çünkü sürecin öğreticiliğinden ders çıkarmakta direnen—sayıları sınırlı da olsa— bazı örgütler, devrimci kadrolar, işçi sınıfı ve hatta geniş emekçi yığınlar var. Dolayısıyla sözkonusu anlayışların çatışması ve bu çatışma sürecinde bilimsel gerçekliğin güçlenmesi kaçınılmazdır. Ayrıca bu, örgüt içi çatışmaların, faydacı ve dar gurupçu bloklaşmaların odak noktasını oluşturan önemli bir faktördür. Bu nedenle, örgüt içi ve örgütlerarası sorunların yapıcı ve geliştirici bir potada tutulması, öncelikle sürece radikal müdahalenin perspektiflerini bilince çıkarmakla orantılıdır.

Bu ise, temel mücadele alanına yönelmenin, kitlelerle kaynaşma yolunda mesafe alabilmenin yanı sıra sosyal pratikte açık biçimde yansıyan devrimci sürecin özelliklerini esas alan ilkel pratik politikaların şekillendireceği davranışın sürece egemen kılınması ile mümkündür. Zira “ilkeli bir politika, tek gerçek, pratik politikadır.” Sorunu, tek tek örgütlerde ya da topyekün devrimci hareket içinde yaşanan sorunlar ve bu sorunlar karşısındaki farklı tavır alışlar arasında uç bir örnek üzerinde somutlaştırarak sürece ivme kazandırabilecek düşünce ve davranış değişik yönleriyle kavramaya çalışalım.

PKK çevrelerinde yaşanan olaylar, gerek örgüt içi sorunlarda takının tavrın varınıldığı boyutlar, gerekse karşılaşılan değişik ölçülerdeki tepkiler bakımından ilginçtir. Bilindiği gibi, daha önce PKK saflarında çalışan E. Ata’nın İsveç’te öldürülmesinden sonra Zülfü Gök adında bir yurtsever de F.Almanya’da vuruldu. Ve Z. Gök’ün de PKK taraftarlarıca öldürüldüğü iddia ediliyor. PKK çevrelerinin “ajan”, “hain” ilan ederek cezalandırdığı bu kişilerin, ajanlığına ya da hainliğine dair somut kanıtlar yok. Bu insanları “suçu”, PKK’dan ayrılmaları ve Semir’le birlikte tavr almaları veya ona yardımcı olmalarıdır. Bu bakımdan her iki cinayeti de Semir olayı ile birlikte değerlendirmek gerekir.

Yaşadığımız dönemde hemen hemen her örgütte, şu ya da bu kefeğe konulup değerlendirilmesi gereken olayların ortaya çıkması—daha önce belirttiğimiz nedenlerden dolayı— doğaldır. Dolayısıyla PKK içinde de görüş ayrılıklarının doğması, “benden sonra tufan” mantığıyla veya sessizce mücadele saflarının terkedilmesi

olaylarının yaşanması, hatta açık ihanetlerin görülmesi kaçınılmazdır. Önemli olan, PKK saflarında ya da herhangi bir örgütte ortaya çıkan sorunların niteliği ve bunlara karşı takınılan tavrıdır. İşte, Semir "olayı" nı da bu bağlamda değerlendirmek gerekir.

Semir, yayınladığı 15 sayfalık teksirde, PKK'nın bir "kast örgütüne dönüştüğünü", bu örgütün kadrolarının ve üyelerinin "özbenliklerini kaybetmiş ve yolunu şaşırılmış insan tipleri" haline geldiğini, örgütte demokratik—merkeziyetçi işleyiş olmadığını ve bunun yaratılamayacağını belirtiyor. Ve PKK'nın teşhir ve tasfiyesi için elinden geleni yapacağını değişik biçimlerde vurguluyor. Tüm sol güçlerin de bu yolda çaba harcaması gerektiğini öneriyor.

Açık ki, Semir'in bu "ünlü" bildirisini, PKK'nın ve sözkonusu bildiriye çoğaltıp yaygın bir şekilde dağıtan bazı örgütlerin tavrını diyalektik bir bütünlük içinde değerlendirmek gerekir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, sözü edilen bildiride ifadesini bulan mantık, PKK'yı teşhir ve tasfiye için herşeyi reva görmektir. Buna bütünüyle katılmak, destek olmak ya da "yeşil ışık yakmak" herşeyden önce PKK'nın nesnel konumunu belirlemeyi zorunlu kılar. Kuşkusuz bu, değerlendirmemizin boyutlarını aşan başka bir yazının konusudur. Fakat buna rağmen, konumuzun boyutları içinde kalarak PKK'nın karşı—devrimci bir örgüt olup olmadığını belirlemeye çalışacağız. Çünkü herhangi bir örgütün tasfiyesini meşrulaştırma ya da bu yolda çaba harcama veya harcanan çabalara açıkça destek olmanın haklı gösterilebilmesi, o örgütün karşı—devrimci bir çizgiye düşmüş olmasına bağlıdır.

Oysa PKK, emperyalizme, sömürgeciliğe ve faşizme karşı mücadeledeki konumuyla, karşı—devrim güçlerinin karşısındadır. Ve diğer yurtsever, devrimci güçler gibi, O da, sömürgeci—faşist güçlerin saldırı hedefleri arasındadır. PKK'nın bu konumu, onu tasfiye etmeyi, dağıtmayı amaçlayan tavrı ve anlayışları yadsır. Ayrıca "bağımsızlaşma" ve "özgürleşme"nin bir bütün olarak devrimci hareketi tehdit eder boyutlara vardığı günümüzde, bir örgütü, tasfiyeye yönelmenin kimlere yarayacağı da açıktır...

PKK'nın teşhirine ilişkin yaklaşımlarda da isabet yok. Zira teşhir, yanlışların sergilenmesi ve doğruların bilince çıkarılmasını öngörür, perspektifler açar. Oysa gerek bildiriye egemen olan mantık, gerekse bazı siyasal örgütlerin PKK'ya karşı geliştirdikleri kampanyalarda, teşhir, tecrit ve tasfiye amacına yönelik bir araç olarak kullanılıyor. Amaç bu olunca, teşhir adına gericiğe "yeşil ışık yakmak" bile mübah sayılır. Kaldığı, anılan bildiride, **bölgecilik** (ki bu, kaynağını gericiğinden alır) yapılmakla da yetinilmiyor, "**değişik toplantılarda**" PKK'nın "karanlıktaki" karanlıklarının açıklığa kavuşturulacağı belirtilerek örgüt sınırlarının da ifşa edilebileceği ima ediliyor! Hal böyle olunca, hangi yönüyle ele alınrsa alınsın Semir "olayı", özü itibarıyla "**benden sonra tufan**" anlayışını yansıtıyor. Ve objektif olarak örgütsüzlüğü geliştirmeye hizmet edi-

yor. Elbetteki, bu somut örnekten hareketle, "PKK içinde görüş ayrılığı olmaz, olsa olsa dökülmeler, devrimciliği bırakmalar, ihanetler olur" sonucuna varılamaz. Tersine PKK içinde de, ideolojik, politik ve örgütsel temele dayalı ayrılıkların olması kaçınılmazdır. Ve PKK, saflarında görülen dökülmelere basarak ya da kullanmakta olduğu şiddet yöntemleriyle bunları engelleyemez.

Diğer taraftan örgütsel birlik, gönüllü bir birliktir, ideolojik birlik zemininde oluşur ve bu temelde yükselen mücadele içinde pekişir. Ideolojik, politik ayrılıklarda veya örgütlü mücadeleden çark etmenin değişik biçimlerdeki yansımalarında zora başvurmak, makyavelizmi ve komploculuğu yeğlemek, zayıflığı, acizliğin göstergesidir. Ama buna rağmen, geçmişte olduğu gibi, bugün de örgüt içi sorunlarda şiddete, fırsatçılığa ve likidasyona can kurtaran simidi gibi sarıların sayısı az değildir. İşte PKK da, örgütsel birliğinin pekiştirilmesinde, anlayış itibarıyla aynı kefeye konulabilen bu yöntemlerden, şiddete tapınmakla "ün" yapan bir örgüttür. PKK'nın yarı askeri bir örgüt oluşu ya da kendisince ulusal kurtuluş savaşını "başlatmış olması", ona örgüt içi demokrasiyi rafa kaldırma, görüşlerinden dolayı insanları yargılama, hapsedme ya da öldürme hakkını vermez. Çünkü bu, savaş koşullarının da, askeri disiplinin de ruhu-na aykırıdır. **Vo Nguyen Giap'ın şu sözleri bu bakımdan öğreticidir:**

"**Vietnam Halk Ordusu, geniş bir demokrasiyle beraber, katı bir disipline de sahiptir. Şeref Yemininin ikinci maddesi 'bir savaşçı, üstlerinin emirlerini harfiyen yerine getirmeli, kendisine verilen görevleri anında ve tam olarak uygulamak üzere vucudunu veruunu ortaya atmalıdır' der. Gerila savaşının sert bir disiplini gerektirmediğini söyleyebilir miyiz? Elbette ki hayır. Bir komandan veya liderin, uygun görülen her olumlu faaliyetin yerine getirilmesinde, kendi birlik veya bölgesine belli bir inisiyatif tanınmasının gerektiği doğrudur. Fakat belli ölçüde merkezi önderliğin ve bileşik komandanlığın gerekli olduğu da her zaman için kanıtlanmıştır. Ordudan söz eden bir kimse, disiplinden de söz ediyor demektir.**

"**Böylesine bir disiplin, birliklerimizin iç demokrasisiyle bir çelişki teşkil etmemektedir. Savaş birliklerinin genel toplantılarında olduğu kadar, Partinin çeşitli seviyelerdeki hücrelerinde ve icra komitelerinde de demokratik ilkelerin uygulanması bir kuraldır. Olaylar ispatlamıştır ki, birliklerde demokrasiye ne kadar fazla bağlılık gösterilirse, birlikte o kadar fazla sağlanmaktadır, disiplin artmakta ve emirler yerine getirilmektedir."** (Vo Nguyen Giap, Halk Sav. Askeri san.s.101)

Yine Küba'da, gerila savaşının en ağır şartlarında, "savunulması çok güç" bir disiplin olayı üzerinde çıkan tartışmalarda, Fidel Castro'nun tüm çabalarına, ikin edici konuşmalarına rağmen, bir gurubun, gerila hareketinden ayrılması karşısında takınılan tavrı, sıcak savaş koşullarında uygulanan disiplinin bir başka örneğidir. Bu grup, 146 gerilanın katıldığı oylamada oluşan çoğunluk iradesine saygı göstermeden mücadeleden çekildi. Bu insan-

ların büyük bir çoğunluğunun sonunda düşmanın hizmetine gireceği ve bazıların da düşman tarafından öldürüleceği kanısında olan Fidel Castrove arkadaşları, buna rağmen ayrılık isteyenleri silahlarıyla birlikte serbest bırakmışlardı. (Che Guevara, Savaş Anıları, Ant y.s.191—197)

Demek ki, görüş ayrılıkları nedeniyle ayrılanları, mücadele saflarını terk edenleri, hatta —niyetleri o olmadıkça— eylemleriyle burjuvazinin değerine su taşıyanları bile tutuklamak veya öldürmek, ne askeri disipline, ne de sıcak savaş koşullarının meşru kıldığı yargılama mantığına sığdırılmaz.

PKK'nın kendisinden ayrılan kişilere karşı büyük ölçüde genelleştirdiği "hainlik", "ajan—provakator"lük suçlamaları ise, gerçekçi değildir. En azından bu suçlamalarını genelleştirmesi, devrimci dürtüyle bağdaşmıyor. "Genç Kemalistler" ya da herhangi bir ad altında örgütlenendirilen "ihanet çizgisi"nin varolması, ona, kendisinden ayrılan ya da farklı düşünen herkesi aynı kefeye koyup vuruş yapma hakkını vermez, haklarında ölüm kararları çıkarmasını haklı kılamaz, yeti yapma haklarını ellerinden alma yetisini vermez. Çünkü —daha önce de belirttiğimiz gibi— PKK, yalnızca kesin ihanet çizgisine düşenlere, sömürgeci burjuvazinin elinde gerçekten "piyon" haline gelenlere karşı değil, şu ya da bu biçimde örgütten ayrılarak onun koyduğu "siyaset sağı" nı tanımayanları, "bağımsız"laşanları, örgütsüzlüğü geliştirmek isteyenleri ve ideolojik, politik, örgütsel sorunlarda doğan görüş ayrılıklarını da yer yer şiddetle bastırmak ve tesirsiz hale getirmek istiyor. Bu anlayış, statükonun korunmasında, Parti otoritesinin sağlanmasında ve parti birliğinin pekiştirilmesinde şiddetin bir araç olarak kullanılmasının açık bir ifadesidir. Ve devrimci sürece ket vuran bir eylemdir, mahkûm edilmesi gereken bir anlayıştır. PKK, bunun aksini iddia ediyorsa, devrimci kamuoyunda oluşan kuşkuları giderecek ve bazı süpekülasyonları açığa çıkaracak yönemi seçmeli.. Sorunları (Resul ve B.Karer "meselesi" de dahil), kadroları, devrimci kamuoyu ve kitleler önünde değişik boyutlarıyla tartışmalıdır.

Aksi halde PKK, birçoklarının geçmişte aklama yolunda paçaları sıvadığı bir dönemde, —1.Parti Konferansında— attığı ileri adımdan (ki, PKK'nın ideolojik, politik ve örgütsel yapısı dikkate alındığında, geçmişte, 1.Konferansındaki haliyle değerlendirmesi ileri bir adımdır) geriye dönüş anlamında çark yapmakta olduğunu kabullenmek durumunda olacaktır. Zaten yayınlarında da buna ilişkin belirtiler var. Elbette ki, bu durum, bir zat PKK'nın kendisine ve genel olarak Kürdistan'daki yurtsever ve demokratik mücadeleye zarar verebilecek olumsuz bir gelişmedir. Ve bunda, belirleyici olan, PKK'nın ideolojik, politik ve örgütsel yapısıdır, onun anarşizm den kendisini kurtaramamasıdır; etkileyici olan unsur ise, PKK'ya karşı geliştirilen tecrit ve giderek jurnalciğe, tasfiyeye yönelen politikadır.

Oysa biz yıllar öncesinde, Kürdistan yurtsever ve devrimci hareketi içinde —önemli

ölçüde— sağ oportünizmin günahları üzerinde boy veren PKK'nın küçük burjuva sınıfsal ve siyasal yapısı gereği, "sol"—dan—sağa, sağdan—"sol" a savrulmaya müsait olduğunu belirtmiş; kaynağını yine küçük burjuva reformizminden alan sağ oportünist tectrit politikasının bu hareketi ileriye değil, geriye iteceğine dikkatleri çekmiştik. Şöyle ki:

"...PKK'nın 1. Konferansında geçmişine yönelik değerlendirmesiyle nisbi anlamda da olsa ileriye doğru attığı adımların ve bununla birlikte tabanında görülen olumlu gelişmelerin doğru bir biçimde kavranmasını gerektirir. Ve PKK'ya yurtsever güçlerin güç ve eylem birliklerinde kapıları kapatmayı ve bu hareketle yönelik tectrit politikasını yadsır. Elbette ki, bu, cepheye giden yolda politik dostluk temelinde ideolojik mücadeleyi ve gerçek anlamda süreç sorununa yakından bağlı olan güven meselesini ortadan kaldırmaz. Güven sorununda PKK'ya önemli görevler düşüğü gibi, diğer yurtsever ve devrimci güçlere de farklı oranlarda da olsa görevlerin düşüğü açıktır. Bunun tersi olabilecek politik yaklaşımlar, PKK'yı attığı olumlu adımlardan geriye itecek ve bunda politik yaklaşımlar, PKK'yı attığı olumlu adımlardan geriye itecek ve bunda PKK'nın olduğu gibi diğer devrimci ve yurtsever örgütlerin de sorumluluğu büyük olacaktır." (K.Saleh, TKSP'de Oportünizm ve Bir "Eleştiri" Üz.s.248,250)

Fakat bunarağmen, 1.Parti Konferansından sonra PKK'da gözle görülebilen olumlu gelişmeler görmezlikten gelindi. Ulusal demokratik güçler arasında, bölge düzeyinde ve uluslararası planda PKK'nın tectriti için bazı örgütlerce elden gelen yapıldı. Bu durum, yapısı gereği PKK'yı bir bütün olarak olumsuz yönde etkiledi. Onun geriye dönüş eğilimlerini kamçıladı. Ve onu, başta bazı oportünist ve reformist kesimler olmak üzere, yurtsever güçlere karşı yeniden sertleştirdi. Bir taşla iki kuş vurmak isteyenlerin hesaplı ve duygusal "eleştirileri" ise, buna çanak tuttu. İşte tam bu süreçte, PKK'da iç sorunlar kendisini dışa vurdu. Kürdistanlı ve Türkiyeli bazı örgütler ise, faydacı, fırsatçı amaçlarla bundan yararlanmakla da asgarisinden PKK'yı hizaya getirmek istediler. Kürdistan'da başını TKSP oportünizminin çektiği küçük burjuva reformizmi "fırsat bu fırsattır" mantığıyla—"benden sonra tufan" kokan, hatta bölgeliliğe, gericiliğe "sinyal" yakan—Semir'in 15 sayfalık tektirini çoğaltıp pervasızca dağıttılar. Ve PKK tabanına yönelik yoğun bir çalışma içine girdiler. Diğer yanda, Kürdistan küçük burjuva reformizminin sadık mütefikleri de boş durmadılar. Örneğin bugün çözümlenmesi süreci yaşayan 6'lının "sözcüsü" TIP'in, 19—20 Nisan 1984 tarihleri arasında yapılan siyasi platform toplantısında, "yarın bir başkaları da 'Bolşevik PKK' olarak buraya gelebilir" sözleri bu bakımdan ilginçtir.

Örgütler arası ilişkileri zedeleyen ve yer yer PKK'nın iç sorunlarına müdahaleye kadar varan bu çok yönlü çabalar karşısında PKK, yeni bir sınavla karşı karşıyaydı. İşte PKK, bu sınavı kazanmadı.. Terörist yöntemlerle, şiddetle sorunların üstesinden "gelmeyi" yeğledi. Ve bunda ısrar etti,

ediyor. PKK'nın bu tavrı, Kürdistanlı ve Türkiyeli sol güçlerin büyük bir çoğunluğu tarafından haklı olarak mahkûm edildi, kınandı. Kuşkusuz bu, olumlu bir gelişmeydi. Fakat bazı örgütler bunu, yeterli ve çözümleneyici görmediler. PKK'nın tectrit edilmesi gerektiğinde ısrar ettiler. "Yeni" demokrasi ve devrim teorileriyle meşgul bazıları ile demokrasi "havarisi" kesilen kimi örgütler, bir başına tectriti de yeterli görmüyor, PKK'yı tasfiye için ellerinden geleni yapıyorlar.

Oysa her iki yaklaşımda isabetli ve bilimsel olmaktan uzaktır. Örneğin PKK'nın işlediği cinayetler karşısında demokrasi "havarisi" kesilen TKSP oportünizminin takındığı tavrı anlamak mümkün müdür? (!).. Sayın Burkay, TKSP içinde boyveren sağ ve sol kanatlar çatışmasında aynı "demokrat"lığı gösterebilmiş midir? Dahası, PKK'nın kendisinden ayrılanlara "ajan", "hain" demesine hiddetlenen Sayın Burkay, "benden sonra tufan" anlayışına pirim vermeyen, örgütsüzlüğü geliştirenlere açık tavrı alan, geçmişe ve geleceğe ilişkin köklü ideolojik, politik ve örgütsel perspektiflerle Parti gerçeğini tartışmak isteyen Devrimci Muhalefete (bugün TKSP—Roja Welat hattıdır) neden "hain", "kalles" damgası vurmaya çabalamaktan kendisini alamıyor? Parti gerçeğini tartışmak isteyenleri, Parti tarihinin tersyüz edilmesine, likidasyona karşı çıkarılan komplolarla tasfiye edenlerin, dün kadar sosyalist deyim gökleri çıkardıkları insanlara karşı konuşma yasağı koyanların, onlara psikolojik işkence yapanların, PKK'ya ya da bir başka örgüte demokrasi dersi verme, tavsiyelerde bulunma hakları var mıdır? Elbette hayır. Çünkü devrimcilik, her şeyden önce dürüst olmayı gerektirir. Diğer bir deyişle, insanın, çuvaldızı karşısındakine batırırken, en azından iğneyi de kendisine dürtmesini gerektirir. Bu açıdan soruna yaklaşıldığında, "yeni" devrim teorileri ithal etme uğraşısında olanlarla TKSP oportünizminin çakışan tavrılarını, "demokrasi" adına PKK'yı Avrupa Sosyal Demokrasi-sine, burjuva gazetelerine jurnallemelerini, bu örgütü tasfiye için "her yol Ankara" mantığıyla hareket etmelerini anlamak pek de zor olmasa gerek.. Zira girdikleri derin bunalım aşamadığı için, eylemsizliğe çağrı yapanlarla, örgüt içi ve örgütlerarası ilişkilerde ortaya çıkan her soruna statükolarını koruma anlayışıyla yaklaşımların devrimci süreçte ket vurma yolunda tavrı birliği içine girmeleri gayet doğaldır. Ve bu, PKK'daki gelişmeler karşısında takınılan tavrılarında da açık bir şekilde yansıyor. Ayrıca bu tavrı ve PKK'nın tepkici, saldırgan karşı tavrı, salt örgütlerarası ilişkiler açısından irdelendiğinde, Kürdistan ve Türkiye devrimlerini gelecekte önemli ölçüde olumsuz yönde etkileyecek tehlikeler bünyesinde taşıyor. Irak ve Irak Kürdistanı'nda yaşanan durum bu bakımdan canlı bir örnektir.

İkincisi, bazı Kürdistanlı örgütlerce PKK'ya karşı öteden beri sürdürülen tectrit politikasının, son cinayetlerden, anti—demokratik yöntemlerden sonra tekrar ve daha ileri boyutlarda gündeme getirilmesidir. PKK ile ilişkilerin kesilmesi ya da bu örgütün tectrit edilmesi de bizce çözümlen-

yici olmaktan uzaktır. Yaşanılan son dört yıllık deneyimler bile, kimi örgütler tarafından sürdürülen tectrit çabalarının olumsuz etkilerini gösterir yeterlidir. Ve bu, yukarıda da belirtildiği gibi, görmek isteyenler açısından açıktır. Ayrıca anti—faşist ve anti—sömürgeci güçlerin gerekli en geniş birliğini de yadsıyan bir tavrıdır. PKP Genel Sekreteri A. Cunhal'ın Portekiz'deki anti—faşist mücadele döneminde, anarşistlere karşı takınılması gereken tavrı konusundaki şu belirlemesi bu bakımdan öğreticidir:

"Anti—Salazarist birliğin savunucusu anarşistler ile dostluk ilişkilerimizi daha da artırırken, halkımızın yaşantısı ve kavgası ile uğraşp emekçi sınıflara baskı ve sömürüye karşı mücadelelerinde yardım edecekleri yerde, başta Partimiz olmak üzere, SSCB ve genç demokrasilere, adeta faşist düşmanlarımızın dilini kullanan bir tavrıyla saldıran anarşist yayınlarında birlikteliğe ters düşen durumunu ortaya çıkarmalıyız." (A.Cunhal, Por.Öz, Şafağı s.38)

Diğer taraftan, bazıların, örgüt içi ve örgütlerarası sorunlarında ve "çözüm yöntemleri"nin çeşitliliğinde kendilerine göre nitel ve nicel farklılıklar arayarak, onları, sürecin belirli özelliklerinden soyutlamaya çalışmaları da bilimsel gerçeklikten uzaktır. Farklı odaklarda yaşanan örgüt içi sorunlarda belirleyici olan, sorunun özü ve buna karşı örgüt içi "demokrasi" adına konulan tavrı biçimlendiren anlayıştır. Bu, aynı zamanda örgütler arası ilişkilerde—ayrışma süreci yaşayan örgütlerin "iç" işlerine müdahale noktasına düşmeden—baz alınması gereken önemli bir unsurdur. Ve asıl nitel farklılıklar, bu perspektiften sorunlara yaklaşıldığında yakalanabilir, açığa çıkarılabilir. Çünkü örgüt içi demokrasi ve örgütlerarası ilişkilerde nitel farklılıkların belirleyici olan göstergesi, farklı tavrı alışların devrimci süreçte ivme kazandırıp kazandırmadığıdır. Yoksa, bazı akli evellerin sandığı gibi, sürece ket vuran eğilimlerin sergilediği değişik "çözüm yöntemleri" (makyavelizm, komploculuk, likidasyon, bölücülük ve şiddetle tapınma) arasındaki nicel farklılıklar değildir. Zira nicel farklılıklar, etkileyici birer faktör olabilir, ancak.

Bu anlamda, yukarıdaki örnek üzerinde anahatlarıyla irdelemeye çalıştığımız değişik tavrı alışlarda, —nicel farklılıklar bir yana bırakılırsa— özü itibarıyla sağ ve "sol" oportünizmin tavrı, sürece ket vurma yolunda çakışıyor ve bunalımın derinleşmesine hizmet ediyor. Oysa örgüt içi ve örgütlerarası sorunların aşılması ya da en azından olumlu ve geliştirici bir çerçevede tutulması, devrimci süreci bulandıran bu ve benzeri eğilimlere karşı, sürece ivme kazandırmamanın perspektiflerini bilince çıkarmaya bağlıdır. Ve devrimci tutum bunu gerektirir. Kuşkusuz bu, acımasız bir hesaplaşmaya sahne olacaktır. Önemli olan bu mücadelenin, ilkel, duygusal, fırsatçı, makyavelist, dargurupçu amaçlar ve kaba demagogilerle hedefinden saptırılması, politik dostluğun —sürecin karmaşık sorunları içinde bazıları bunu kavramakta "güçlük" çekse bile— korunmasıdır.

PARTİ MİLİTANLARININ NOT DEFTERİNDEN

Gerçeğimizi tartışmak devrimci bir görevdir

II

S.Hoce

Devrimci teori, pratik tarafından sınanarak gerçeklik kazanır. Bu nedenle, bazı bilimsel belirlemeler, devrimci pratikle bütünleştirilebildiği ölçüde amaca hizmet eder. Teorik test-bitleri, alınan kararları hayata geçirecek olan da kadrolardır. Marksist—leninist kadrolar, hayatın her alanında dünya görüşlerini savunmak ve onun gereğini yapmak sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Kadroları savaş alanlarında yönlendirmek, denetlemek ise, işçi sınıfı partilerine düşen bir görevdir. Parti yaşamımız, bu bilimsel gerçeğin acı ve öğretici örnekleriyle doludur.

Partimiz “kısmi demokratik” koşulların yaşandığı dönemde yaptığı belirlemeleri savunmayı önüne görev olarak koymuştu. Ama faşizm koşullarında Partinin ideolojik, politik hattının savunulması kendisini dayattığında buna, bizzat bazı merkez kadroların öncülüğünde sırt çevrilmiş, hatta cezaevinde oluşturulan komitelerle direnme tavrının geliştirilmesi engellenmiştir. Parti ise, bir yandan savunma yapılması konusunda “karar”lar alıyor; diğer yandan söz konusu “karar”a karşı cezaevinde oluşturulan komitenin geliştirdiği uzlaşmacı tavırlara rağmen, komitenin başını çekenlerle ilgili çarşaf çarşaf yazılar döşüyor. Onları kahramanlaştırmak, aklamak için her türlü yola baş vuruyor. Dahası, “İçerdekiler ve Dışardakiler” adlı bildirimlerle marksizm—leninizm adına direnmeden, tutuklanma döneminde takılması gereken tavrılardan bahs ediyor. Şimdi MK’ya sormak gerekir: Bu politika, ilkesizliğin, makyavelizm in somut bir göstergesi değil midir? Bunu, başka türlü izah etmek mümkün müdür? Değilse, bunun adı oportünizm değil midir?..

Bu hastalık, MK’da egemen olmuş ve Parti, bu oportünist anlayışla sürekli mücadeleden uzaklaştırılarak sağa doğru çekilmiştir. Bunun en bariz örneklerini ülke içinde görmekteyiz. Parti, bu anlayış ile ülke içindeki mücadeleyi terk etmiştir. Bundan ütürlü ülkedeki kadrolara sahip çıkamamakta, cezaevlerindeki yoldaşlarla artık ilgilenilmemektedir. Ülke içindeki tutuklu insanların ailelerinin büyük bir kısmı kendi kaderleriyle baş başa bırakılmıştır. Yurt dışına çıkarılan bazı yoldaşların aile-

lerinin durumu da aynıdır. Bundan bir kaç ay önce, “Ova” bölgesinde karşılaştığım bir yoldaşın şu sözleri bu bakımdan ilginçtir—

“Mahkemeler artık karar aşamasına geldi. Avukatlar para istiyorlar. Defalarca belirli yerlere baş vurduk, hiç kimseden ses çıkmıyor. Bu böyle devam ederse, bizler de, elimize bir kaç kilo uyuşturucu alıp sınıra vururuz. Ancak bununla içerdeki yoldaşlarımıza sahip çıkabiliriz. Yakalanırsak da, bunun sorumlusu biz değil, bu durumu yaratanlardır.” (Abç)

Ben de kendisine, belki olanak yoktur demiştim!.. O ise, şöyle devam etmişti sözlerine:

“Olanak olmasaydı, üç kişi gönderilip bir kişinin hanımı ve çocukları götürülmezdi! Yani Parti, üç kişi gönderip bir insanın —hiç bir şeyi olmayan—hanımını ve çocuklarını götürerek, diğer taraftan yapılan operasyonda ele geçen 60—70 yoldaşın durumu ile hilçilgenmeyecek!..” (Abç.)

Bu sözlerin sahibi olan insan, gerçekten bu hareketin içinde aktif olarak çalışan kararlı bir yoldaştı. Ve onu, bu duruma düşüren bizzat Parti yönetimi idi. Bu yönetime egemen olan anlayıştı. Değilse, MK’nın kendisi bu ve benzeri durumların nedenlerini açıklamalıdır.

Diğer taraftan oportünist kanat, yalnızca leninist parti ilkelerini revize ederek, onları yozlaştırarak egemenliğini kuramayacağına bilincindeydi. Özellikle bu anlayışın karşısında olan sosyalistler, onlar için büyük bir engeldi. Bu nedenle, oportünizm açısından başarı, sosyalist unsurların temizlenmesini gerektiriyordu. İşte “hizipçilik” olayı, bu gereklilikten kaynaklanıyordu. Bu olay ise, gerçekten ilginçtir ve Parti tarihi “hizip” olayının altında yatan gerçekleri su yüzüne çıkaracaktır. Parti militanlarının görevi, bu süreci hızlandırmak, gerçeklerin ters yüz edilmesini önlemektir. Bu inançla yaşadığım bazı olayları aktarmakta yarar görüyorum.

Ortadoğu birimine geldiğimde, ülke içindeki gelişmeler, bazı kişilerin bölgelerdeki olumsuzlukları vb. içeren bir raporu, bu birim sorumlularına vermiştim. Bu rapordumda, (...) bölgesinin iletmek istediklerini ve gördüğüm bazı olumsuzlukları dile getirmiştim.

Bunları, yani o dönemde verdiğim eleştirileri, bir kez daha tekrarlamamın anlamı yok. Ancak konumuzla ilintisi açısından bazı durumların bilinmesinde yarar vardır. Şöyle ki: O dönem, ülke içinde bazı kişiler, hayali bir hizip oluşturma görevini yüklenmişlerdi. Bunlar bazı kişileri sol sivrilikte, bazıları da kendi küçük burjuva ideolojilerinden ötürü bölgecilikle suçluyorlardı. Ve sözkonusu kişilerin merkeze ters düştüklerini pervasızca yayıyorlardı. Ben bu durumu, sözünü ettiğim eleştirilerimde Ortadoğu’daki sorumlulara iletmıştim. Ne var ki, Ortadoğu’da bulunduğum dönemde bu işin arkasında bizzat MK üyelerinin bir bölümünün bulunduğuunu gördüm. Artık örgütlü bir hizip çalışmasının yapıldığı konusunda herhangi bir kuşku kalmamıştı. Ve daha ülke içindeyken, bu çalışmayla görevlendirilen birinin “en kısa zamanda hareket içindeki küçük burjuva ve sol sivrilere tirpan atılacaktır.” vb. sözlerine inanmak için kahin olmaya gerek yoktu. Çünkü bu unsura güvence veren MK üyeleri işleri iyice azıtmıştı. Dahası, Parti içinde bulunan devrimci unsurlara karşı açık bir tasfiye operasyonunun çalışmaları yapıyordu. Ayrıca sözü edilen kişinin bu güvenceleri, kimlerden aldığı polis ve iddianameden de anlamak güç değildir.

Yine bu kişi, ele geçtiğinde, kendi bölgesi ve genel olarak bildiklerinin tümünü kağıt üzerine dökmüş ve rahatlıkla şunu söylemişti: “Avukat (...) dayım bana yakalanırsan, kendine ezyet ettirme, her şeyi anlat ben seni kurtarıyorum.” (Abç.) Hizip hareketinin baş organizatörlerince gerçek “bir komünist” olarak nitelendirilen bu şahıs da kendisine “ezyet ettirmemek” için bildiği ve tahmin ettiği her şeyi anlatmıştır. Yalnız başına bu somut olay bile, hayali bir “hizip” yaratma maskesi altında hizipçilik yapanları, buna bilerek ya da bil-meyerek alet olanları ve onları aklamaya çalışan anlayış bü-tünyönleriyle sergilemektedir. MK bu ve benzeri olaylarla yakayı ele veren tasfiyeciliğin kaynağıdır ve bunun hesabını vermek durumundadır.

Kadroların bilgilendirilmesi, alınan kararların tabana iletilmesi ve onlara sahip çıkılması ise ayrı bir komedi. Biz fazla

uzaklara gitmeden polis ve cezaevlerindeki tavrılar, buna ilişkin kararlar üzerinde durmakta yetinelim. Parti, polis ve mahkemelerde takınılan tavrılar sağlıklı bir şekilde değerlendirmek zorundaydı. Yani konumu ne olursa olsun direnen yoldaşlar onur kaynağımız, şehit olanlar bayrağımız olmalıydı. Çözülen ve ihanet edenlerin durumu ise, leninist parti anlayışı ölçülerinde net bir şekilde değerlendirilmeli ve kadrolara iletilmeliydi. Ancak Parti yönetimi, bu konuda da oportünist anlayışında ısrarcı olmuştur. Tabandan yükselen tepkiler karşısında almak zorunda kaldığı bazı “kararları” bile çekmecelerinde saklamıştır. “Ova” bölgesinde tutuklu bulunan ve savunma yapılmasına karşı tavır geliştiren arkadaş hakkında alınan kararın, ülke içindeki kadrolara iletilmemesi bunun somut bir örneğidir. Kaldığı, alınan kararın içeriğine katılmak da mümkün değil. Buna rağmen alınan kararın kadrolara iletilmemesinde yine de bir bit yeniği vardır. O da şudur: Tabanın muhtemel tepkisini göze alamamak ve süreç içinde sözü edilen kişiyi temize çıkarmaktır. Diğer bir deyişle MK, bir yandan aldığı karara sahip çıkamamakta; diğer yandan alınan karara sahip çık-mak istememektedir. Herhalde bunun da “suçu” o günlerde olayların üzerine kararlıca giden kişilerin üzerine yıkılacaktır!..

Ayrıca bu arkadaş dürtüst davranmadığı için suçluysa. Bu kişi hastahanedeyken bizzat ben kendisiyle görüşmüştüm. Kendisiyle uzun uzun konuş-tuk. Kendisi bize, Roja Nu’da yayımlanan mektubunun aynısını anlatmıştı. Ben bazı arkadaşların polis tarafından sorulduğunu, isimler verilmişse bize söylemesini gerektiğini kendisine söylemiştim. O ise, kimsenin ismini vermediğini, iddianame çıkınca her şeyin belli olacağını ifade etmişti. Oysa her şey anlatılanların tam tersiydi. Verilen isimler arasında benim de adım vardı. Bu nedenle sözkonusu arkadaş, işkencede çözüldüğünü gizlediği için ayrıca suçludur. Dolayısıyla bu yönüyle de durumunun değerlendirilmesi gerekirdi. Çünkü ben dahil bir yığın insanın yakalanmaması bir tesadüftü!..

Devam Edecek

Afganistan devriminin 6. yıldönümü nedeniyle, bir arkadaşın *Roja Welat* için yaptığı incelemeyi okurlarımıza sunuyoruz.
R. Welat Redaksiyonu

Afganistan devriminin ana hatları

II

Başlık parası, dört kadınla evlenme gibi gelenekler hala canlı birer toplumsal olguydu. Ülkede yalnızca 1027 doktor, toplam 3600 yataklı 71 hastahane, 3371 ilkokul, 139 Ortaokul ve 139 Lise vardı.

Afganistan'da feodaller, sınıfsal yapının dokusunu oluşturuyordu. İlk burjuva fikirler, dünyadaki toplumsal ve siyasal gelişmelerden etkilenen aydınlardan yayıldı. Toplumda kapitalizmin önünü açmak bir zorunluluktaki. Bu kendini iki biçimde gösteriyordu: Birincisi, köylü yığınlarından gelen demokratik devrim istemiydi. Diğer burjuvazinin seçtiği, toprak ağalığıyla bağlaşıp temelini dayanan evrim yoluydu. ADHP'ninyaptığı ise, kapitalist olmayan, sosyalizme götürecektir olan demokratik halk devrimidir.

28 Nisan Devriminin ulusal ve uluslararası boyutları

Afganistan'da gerçekleştirilen Nisan—1978 Devrimi, ulusal ve uluslararası boyutlarıyla önem taşımaktaydı. Devrim, daha ilk gününden başlayarak emperyalizmin ve uluslararası gericiliğin boy hedefi oldu. Başta sosyalist ülkeler olmak üzere dünyadaki çeşitli devletler, Afganistan yönetimini tanıırken, emperyalizm, uluslararası gericilik ve maocu Pekin yönetimi, yeni yönetim aleyhine yoğun bir kampanya açtılar. Ve sözkonusu kampanyayı, anti-sovyetik çağırıklarla derinleştirmekte gecikmediler.

İngiliz Sunday Telegraph gazetesi 30—Nisan tarihli yayınında, Afganistan devriminin, ülkedeki Sovyet KGB ajanları eliyle yapıldığını yazıyordu. Aynı günlerde F.Almanya'nın gerici gazetelerinden Frankfurter Allgemeine Zeitung ise, Afganistan devrimini, Sovyet yayımlıcağının yeni bir örneği olarak niteliyor ve batılı mütefikler için uyarıcı olması gerektiğini belirtiyordu. Aynı gazete, "Afganistan, bugün hemen hemen Küba gibi, Moskova'nın bir uydusu haline gelmiştir" diyerek Afganistan ile Türkiye arasında bir paralellik kuruyor ve batılı mütefikleri Afganistan konusunda daha da dıvarlı olmaya çağırıyordu. Frankfurter Allgemeine Zeitung, Afganistan devrimi

ile bölge güvenliğinin tehdit altına girdiğini belirtiyor ve şöyle diyor:

"Batı Asya'daki Sovyet yayımlıcağı politikasını etkili bir şekilde önleyebilmek için İran'da rasyonel bir politika izlemekle yetinilemez. Batı, Sovyetlerin yayılmasını önlemek istediğini inandırıcı bir şekilde kanıtlamalıdır."

Görüldüğü gibi, adı geçen gazete yalnız Afganistan devriminin boğazlanmasını gerekliliğine işaret etmekle kalmıyor, başta Sovyetler Birliği olmak üzere bölge demokratik ve anti—emperyalist güçlerine karşı açıkça savaş kışkırtıcılığı yapıyor.

Diğer emperyalist ülkelerin basıntröstlerigibi, Fransız burjuva basını da bu korodan geri kalmadı. L.É Point dergisi "Kabil'de Moskova'nın yönettiği darbe" başlıklı yazısında şöyle diyor:

"Darbeden sonra Kabil'de estirilmek istenen bayram havası acımasız baskı ortamını gizlemekten uzaktır." diyerek devam ediyor: "Burada sözkonusu olan 635 000 km2 lik çöllük ve dağlık bir ülkenin potansiyel zenginlikleri değildir. Zira Afganistan dünyanın en fakir 25 ülkesinden biridir. Önemli olan ülkenin stratejik konumudur. Ülkede Sovyet yanlısı bir rejimin kurulması Asyanın bu bölümündeki politik alanları alt—üst etmektedir."

L.Épress dergisi de "Afgan Dominosu" adlı makalesinde şunları yazıyor: "1973'de Allende'nin sığındığı Moneda Sarayı nasıl ABD'de eğitim görmüş Şilili pilotlar tarafından bombalandıysa, aynı şekilde Sovyetler Birliği'nde eğitim görmüş Afgan pilotları, Sovyet yapısı Mig 27 ve Sukhoi 7'lerle Kabil'i bombaladılar."

Emperyalizmin ve uluslararası gericiliğin amacı, Afgan yönetiminin iktidarını pekiştirmesini ve köklü değişiklikler yapmasını önlemektir. Bu amaçla uluslararası gericilik, Afganistan devrimiyle birlikte, anti—Sovyet kampanyasına hız vermiş ve yukarıdaki örneklerde görüldüğü gibi, Afgan Devrimi: bir "dış müdahale". "KGB faaliyeti" ya da "Sovyet yayımlıcağı" gibi alışla gelen karalamalarla tanıtılmaya çalışılıyor. Oysa Sovyetler Birliği, hiç bir ülkenin iç işlerine karışmadığı, hiç bir ülkenin

sınırlarını zorla ihlal etmediği çok iyi bilinmektedir. Yine bunları sık sık tekerür edenin, ABD olduğu da iyi biliniyor.

Devrim ve karşı—devrim

Devrim, eski toplumsal yapının, ekonominin, siyasetin, hukukun toplumun ezici çoğunluğundan (işçilerden, köylülerden ve emekçilerden) yana köklü değişiklikleri gerektirir. Bu sorunu tersten ele aldığımızda karşı—devrimi tanımlamış oluruz. Şöyleki, ekonominin, siyasetin, hukukun vs. bir avuç burjuva azınlığın ve bunların da belli bir kesimlerinin yararına düzenlenmesi; işçilerin, emekçilerin aydınların zorla baskı altında tutulması ve acımasızca sömürülmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması vb. uygulamaları gerektirir. Bu temelden soru na bakarak L.Épress dergisinin yorumunu irdelemekte yarar var.

Görüldüğü gibi Fransız burjuva basını da, Afganistan Devriminden duyduğu endişeyi gizleyememekte. 1973'de Şili Halk Birliği iktidarını deviren Pinochet karşı—devrimiyle, Afganistan devrimini bir kefeye koyma küstahlığını göstermektedir, L.Épress dergisi. Böylece, sözde "liberal" görünüm altında kurnazlıkla Afganistan devrimini karalamakta, dolaylı bir yol ile Şili karşı—devrimini aklı sıra temize çıkarmaktadır. Oysa Şili'deki faşist darbenin ABD tarafından planlandığı doğrudur. ABD emperyalizmi, dünyanın dört bir yanında, kendi çıkarlarıyla ters düşen rejimleri yıkmak için tüm imkanlarıyla faaliyet yürüttüğü bütün dünyaca bilinmektedir. Afganistan devriminde "Sovyet parmağını aramak" nedense emperyalist propaganda merkezleri için vazgeçilmez bir tutku halini almıştır Sovyetler Birliği'nin başka ülkelerin iç işlerine karışmamaya gösterdiği azami titizlik ve bunu, vazgeçilmez bir ilke haline getirdiği bilindiği halde, tüm bunlar yapıyor... Zaten emperyalist haber merkezlerinden bundan başkası da beklenemez.

Yine L.É Point dergisi, Kabil'de acımasız bir baskı rejiminin kurulduğunu, binlerce insanın öldürüldüğünü belirterek,

Afganistan devrimini despotik ve karşı—devrimci bir diktatörlük gibi gösterme çabaları içindedir. Devrimden sonra, Afganistan'da bir baskının olduğu doğrudur. Ama bu baskı halk düşmanlarına, feodalere ve devrik egemen sınıflara uygulanan bir baskıdır. Her toplumsal devrim gibi Afganistan devrimi de halkın çıkarlarını, kazanımlarını korumak zorundadır. Bu baskı, çoğunluğun azınlığa olan baskısıdır. Bu nedenle de demokratiktir. Diğer bir deyişle, geçiş dönemine özgü devrimin çıkarlarını koruyan ve Afganistan'ın toplumsal yapısına uygun işlerlik gören devrimci—demokratik diktatörlüğün sınıf düşmanlarına karşı uyguladığı baskılardır. Bunun için de, asla gerici faşist diktatörlüklerle bir kefeye konulamaz ve bir tutulamaz. Çünkü faşizm, tekelci kapitalin belirli kesimlerinin çıkarlarını koruyan açık terörist bir diktatörlüktür. Devrimci—demokratik diktatörlük ise, işçi sınıfının, emekçi halkın; kısacası toplumun çoğunluğunu teşkil eden ezilen sınıfların çıkarlarını koruyan demokratik bir diktatörlüktür. Aralarındaki fark: bir ezen, sömüren sınıfın belirli kesimlerinin çıkarlarını korumakta; diğeri ise, tüm ezilen, sömürülen sınıf ve tabakaların çıkarlarını, kazanımlarını korumaktadır. "Liberal" geçinen bazı burjuva çevreler bu iki şeyi bilinçli olarak bir göstermeye çalışıyorlar, L.É Point ve L.Épress dergilerinin yaptığı gibi... Bu da, burjuva ikiyüzlülüğünden başka bir şey değildir.

Afganistan Devriminin niteliği

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Afganistan'da halk güçlerin gerçekleştirdiği devrim, ülkedeki sınıfsal çelişkilerin ve mücadelelerin kaçınılmaz bir sonucuydu.

Başka bir deyimle, devrim, Afganistan'a ihrac edilmemişti. Devrimin gerçekleşmesinde bir dış müdahale sözkonusu değildi. Tersine, dış müdahale Demokratik Afganistan Cumhuriyetine ve devrimin kökleşip ilerlemesine karşı emperyalistler tarafından başlatıldı.

Devam edecek

Baş tarafı sayfa 5'de

Daha basit bir örnekle sorunu anlatmaya çalışalım. Suyla çalışan bir değirmeni düşünelim. Eğer yeterli ve hızlı akan su yoksa çark da dönmez. Bu durumda ne yapılabilir? İlk etapta, kısa vadede el değirmeni ne başvurulur, aç kalınmamak için... Uzun vadede, bir çok kaynaktan akan suların bir tek kanalda birleştirip, çarkı döndürmek... Bunun gerçekleştirilmesi de, güç ve azimle çalışmaya bağlıdır. Böylesine bir güç ve azimli çaba olmazsa, ekme de olmaz. Devrimci mücadele de böyledir. Yarının olgun şartlarını yaratmak için bugünden azimle çalışmak, taze kan sahibi olmak gerekir. Böylesi zor dönemlerde devrimci sınavlar verilmeden, elverişli koşullarda işçi sınıfı ve emekçi kitleler karşısına gerçek bir öncü güç olarak çıkılmaz. Yarının fırtınalı günlerinde devrimcilikle alakası olmayanlar da mücadeleye katılır, barikatlar gerisinde savaşır. Ama yarının hazırlığı bugünden yapılmalıdır.

Eniyi kadrolar mücadele için de yetişir. Birodaya kapanarak kitap okumak, tekil olarak ele alındığında kişinin kendisini yetiştirmesi, kültürel seviyesini geliştirmesi olarak düşünebilir. Ama, devrimci bir teorisyen olmak için bu yola başvurduğu söylenemez. Devrimci teorisyenler saksıda yetişen çiçekler değil, mücadele içinde teorik olarak düşündüklerini pratiğe geçirmek için mücadele eden savaşçılardır. Bu yönlemlerle devrimci teorisyenler yetişmez, yetişse yetişse kitaplık delisi, kitaplık faresi ya

da lafazan yetişir. Birinci ve ikinci arasındaki tercih, yani mücadele içinde yetişen bir devrimci teorisyen ve bir lafazan arasındaki tercih, kuşkusuz devrimciler için birincisi, yani devrimci bir teorisyen olacaktır. Aksi düşünülemez.

Sanat ve edebiyatla ilgilenmek koşuluyla "bağımsızlaşan"ların durumu da pek farklılık arz etmiyor. Bunlar bilerek ya da bilmeyerek edebiyat ile politika arasındaki ilişkiyi yadsıyorlar. Yadsımadıklarını iddia etseler de, pratik olarak bu yapıyor. Edebiyat sınıf mücadelesinden ayrı düşünülemez. Mutlaka bir toplumsal sınıfa dayanmak zorundadır. Türkiyeli "radikal" edebiyatçılar, eserlerinde genellikle sömürülen işçi ve köylü kesimlerinin -değişik yönleriyle- sorunları üzerinde duruyorlar. Bu olumlu bir şey.

Ama Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı ve jenosid uygulamaları karşısında ya susmayı ya da burjuva ağzı ve politikasıyla soruna yaklaşıyorlar. Oysa ulusal sorun demokratik bir sorun, demokratik bir hak. Demokratlığın ölçütü baskıya, sömürüye ve jenoside karşı çıkmaktır.

Çağdaşçılık (existentialisme) akımının kuramcısı ve aynı zamanda bağımlı edebiyatın (yani, bir sınıfa dayanan edebiyatın) savucusu Jean Paul Sartre, edebiyatın, özünde bir demokrasi sorunu olduğu belirtiyor. Şöyle ki:

"Alman işgali birçoklarına edebiyatın demokrasiye bağlı olduğunu gösterdi. ...Edebiyat demokrasiye öylesine bağlıdır

ki, onu koruması gerektikten başka, demokrasiye silahla sarıldığı zaman edebiyatı silahla koruması gerekir." (J.P.S. Denemeler, s.34, Say Y., abç)

Kürt siyasal hareketlerinden ayrılıp, edebiyatla uğraşanlara da şunu belirtmeyi zorunlu görüyoruz: Dilimizle konuşmak, yazmak, kültürel değerlerimizi korumak bize yasaaktır. Bunları yaşatmak, gün ışığına çıkartmak mücadelemizin bir parçasıdır. Bu konuda yapılan her çaba, kendi içinde belli bir değere sahiptir. Ama bunu amaçla karıştırmamak, amacın önüne koymamak gerekir. Amaç: Kürt halkının bağımsız ve özgür bir toplum kurma hakkıdır.. Bu yolda siyasal mücadele vermektir, örgütlenmektir. Sanat ve edebiyat amaç olmamalı, amaç için ajitasyon, propaganda, örgütlenme ve dolayısıyla siyasal mücadeleye hizmet aracı olmalıdır. Ulusum uzun kültürel değerlerini koruyalım, geliştirelim, ama amacımıza yedek güç olarak rezerve edelim. Siyasal mücadeleyi yükseltelim.

Üçüncüsü, örgütlü mücadele gerçekten inanan ve bu uğurda belirli çabalar içinde olan, fakat çalıştığı örgütüne eleştiri yönelttiği için, örgüt safı dışına itilen ya da ideolojik-politik bölünmeler sonucu ayrılan ve koşullar karşısında toparlanma olanağı bula-mayan çevrelerin içinde buldukları durumdur. Bu durum, diğer iki akımla kesinlikle aynı düzeyde ele alınmaz ve aynı kefeye konulamaz.

Böylesi ayrıma ve bölünme-

lerin haklı ya da haksız oluşu ayrı bir değerlendirme konusudur. Bu konuda bu yazı bütünlüğü içinde hüküm yürütemeyiz. Ancak, Lenin'in yürüt-

tüğü hüküme göre soruna bakıyoruz.

Lenin, "İleri ögelerin gerici ögelere karşı isyanı halinde ayaklanma mükemmel bir şeydir. Devrimci kanat oportünist kanada karşı harekete geçerse, bu iyidir. Fakat oportünist kanat devrimci kanada karşı harekete geçtiğinde, bu kötüdür." diyor. (Bir Adım İleri, İki Adım Geri)

Sonuç olarak: Türkiye ve T. Kürdistanı devrimci hareketi karmaşık bir süreci yaşıyor. Bu süreç beraberinde bir yığın sorunun yanı sıra yığınlığı, karamsarlığı, dökülmeyi, güvensizliği vb. getirmiştir. "Yeni" teori ve örgütsel model arayışları ve "bağımsızlaşma" eğilimi de bu sürecin ürünü ve bütünselliği içinde ele alınmalıdır. Bu sürecin kısa bir dönemde aşılabileceği konusunda fazla iyimser değiliz. Bunun kökleri geçmişe ve geçmişin ideolojik, politik ve örgütsel yapılanmaların derinliklerine uzanıyor. Bu sürecin ve sorunların aşılmasının formülü, her hareketin kendi geçmişine hesaplaşması ve yeni perspektiflerle işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın karşısına çıkmaları, güçbirliği ve cephe sorununun önündeki engellerin bir bir kaldırılması yolunda çaba içinde olmaktır. Kahçı güçbirliği, cephe ve örgütsel birlikler ancak bu temelde sağlanabilir. Sol siyasal örgütler de, bu şekilde alternatif olmayı başarabilir.

YILMAZ GÜNEY'İ YITIRDİK

Uzun bir dönemden beri yakalandığı mide kanserinden kurtulamayan Yılmaz Güney 10. Eylül 84'e yaşama gözlerini yumdu.

1931 yılında Siverek'te dünyaya gözlerini açtı Güney. Kan davası yüzünden, ailesi Adana'ya yerleşmek zorunda kalıyor. Yılmaz, İlk, Orta ve Liseyi hem çalışıp hayatını kazanarak, hem de okuyarak Adana'da bitirir. Genç yaşta hikayeler yazar. Arkadaşlarıyla birlikte "Doruk" ve "Güney" dergilerini çıkarır. Kısa senaryolar yazar. Bir rastlantı olarak film setlerine oyuncu olarak tırmanır Güney. Sinema çevrelerinde, halk arasında kısa bir dönemde beklenilmedik üne kavuşur.

Yazdığı ve yayınladığı bir hikayeden ötürü 1961'de tutuklanır. 1,5 yıl hapis, 6 ay sürgün hayatını yaşar. Mart 1972'de



bu kez siyasi çalışmalarından dolayı tutuklanır ve 26 ay hapis yatar. Bu sıralarda kendi deyi-

miyle "kendisiyle, geçmişine hesaplaşır". Değişen toplumsal koşulların etkisiyle kişiliğinde, sanat anlayışında, düşüncesinde köklü değişiklikler görülüyor. Devrimci sinema sanatının öncülüğünü üstlenir. Yazdığı senaryo, hikaye ve romanların muhtevasını, toplumun sertleşen, çatışan sınıf çelişkilerinin açık ve çıplak olarak gösterilmesi; halkın devrimci duygu, bilinç, ahlak ve kültürünü etkileme çabası oluşturuyor.

Yılmaz Güney'in öncülüğünü yaptığı devrimci sinema sanatının yaygınlaşması ve halk tarafından tutulması, burjuva egemen sınıfların uykularını kaçırmış olacak ki, 1974'de hazırladıkları bir provakasyon tuzağıyla Güney'e 19 yıllık hüküm giydirilerek sesini kısacaklarını sanmışlardı. Düşmana inat.. Güney bu tutukluluk

yıllarında peş peşe senaryolar yazdı. Hapiste asistanı kanahyla filmlerini yönetti. Ve bu filmlerden biri de "YOL"du.

Toplam 10 yılı aşkın yaşamı demir parmaklıklar gerisinde geçen Güney, hiç bir zaman karamsarlığa, yığınlığa kapılmadı. O, yalnız düşünen devrimci bir sanatçı değildi, aynı zamanda bir eylem adamıydı.

1981'de yurtdışına çıkmayı başaran Güney, yarım kalan "YOL" filmini tamamlayarak Cannes Film Festivalinde Altın Palmiye ödülünü kazandı. Güney, "Yol"un başarısına ilişkin şunları söylüyordu:

"...Asıl sarsıcı olan film değildir. Asıl sarsıcı olan Türkiye gerçeğidir. Kürt halkının yaşadığı ulusal baskıdır. Feodal ahlakın yıkıntılarıdır... Öte yanda, Kürt halkının acılarına

Devamı sayfa 3'de

SIN'ET Û ÇAND

Şên bibe dawetên me

Dawet bîngêhên nesîlan in
Erf û edetên welatan in
Çanda gelan e
Bî vana bîgrîn
Bîgrîn û nas bîbîn.

Lî welatê me
Bî dengê dengbêjan
Bî sewta bîlurvanan
Bî govendên reqîsvanan
Xweş dimeşin dawetên me.

Def û zurneyên me gernasîn
Gazî dîkîn cihan
Ev padişahên xwedanê tac û text
Ev dijminên xwinxwar û zordest
Bî hezar salan
Barê xîzaniyê û nezaniyê
Dane ser hustiyên me.

Ev roviyên şekalan
Ev çelâyê mange, mijok û maran
Kîm beg û axa
Dan ser serê me
Pîr caran bî bêbextî
Em qirkîrîn.

Lê dawiya me nayê
Agrê me da her dem
Duman dîpîrike
Çavê dijmin kor dîke.

Em gel in
Yek ji me bîmire
Rojê bî hezaran
Dawetên me disa şên dîbîn.

Kuçkên me da her dem
Agrê me dişewite
Hemû cihan pê bîzanm
Em gelê bîndest in
Lê bî destê zorê
Bî qirkîrînê dawiya me nayê.
Yek dîmire
Bî hezaran jin dîbîn
Em gel in nayên kuştin!

Dawetên welatparêzan
Dawetên pêşveçûyan
Dawetên şoreşgeran
Lî bûk û zavan bîm barekbe,
Jî gelên bîndest ra
Çîna karker ra pîroz be.

Ba û Baran

Roja Welat

Dengê hate guhê mîn
Şabûn kete dilê mîn
Mîzgînek anîn û dane mîn
Jî bo derketina Roja Welat

Keç û xort kal û pir
Tîrmux û dirgan dane ser mîl
Dest dane hev, xebîtin bî dil û can
Bo xurt bîkîn Roja Welat lî cihan

Derket serê çiyayê Sipan
Wek Xec û Siyabend
Gîhişte Cîzira Botan
Wek Zîn û Memê Alan
Pîrozbe Roja Welat lî evindaran

Şabûn ketûbûn Kurdistan
Tîrs ketûbûn dilê zordestan
Paşverûyan digotin:
Disa derketiye Roja Welat

Xem û xeyal belakîr
Dilê gel bî xwe şakîr
Dî rîya Lenin da kar û bar kîr
Roja Welat xwe sergovendê bakîr

Sidar—Frankfurt

Hikîyat

Îmamê Sextekar

Rêzan Berwar

Şerekê dijwar û çetin dî navbera pastar û ertîşên Xumeynî û peşmergêyên Kurd da berdeham dîkîr. Herdu alî jî, pîrê caran sibê hetanî êvarê şer dîkîrîn. Ti û birçî, lî pişt kevireki yan jî lî bin deviyeki xwe bî erdê ve dizeliqandî. Dengê tîfîngan guhê meriyan kerr dîkîr. Gule wek barana meha Nîsanê dîbarîn. Bihna barûtê, xwarîne dîxîst bîra zîkên birçî.

Şer lî ser axa Kurdistanî Iranê dom dîkîr. Peşmerge bîrê, dirb û gedugên mîntiqê gelek başnasbûn. Dî şerêgerîla da rola veyê gelek gîringe. Bo veyêkê bûn ku, pastar û ertîşên Xumeynî nîkanîbûn bî peşmergan ra seri derxîn.

Dawiya meha Nîsanê bûn, berf, jî berbaran û tava rojê heliyabûn. Tenê lî serê çiyayên bîlînd pelekê berfê xwiya dîkîr. Berbanga sibê serokê peşmergan, deng lî peşmergan kîr. Rabûn, jî gund derketin û rîya çiya girtin. Çûn lî aliyeki gedûgekê kûr bîhn dane xwe. Serokpeşmerge çar nobederan lî dor—hêlê cih—war kîr û zîvîri cem hevalên xwe. Ruhniştin. Tûrên xwe vekîrîn ku xwîrîni bîkîn. Nanê wan hişk bûn. Qatix jî tunebûn.

Nobedar Xoşnav dirbin danî; lî rê nihêri. Çend qeretûn dit. Valayîyek kete hundirê wi. Nîkanîbû xwe zêft bîke. Desthavête keleşkofa xwe. Gulên xwe nihêri û disa dîrbînêda ber çavê xwe. Demekê bûhîri, dit ku ew qeretûn mîrov in û çekê wan jî kîvîş kîr. Dî hendav da, bî dengêki nîzm va gazî serokpeşmerge kîr:

“Heval, grubek pastar ber bî me tîn!”

Serokpeşmerge, dî cîda ciyê xwe rabû. Dîrbînê jî destê Xoşnav stand. Xwe havê-

te peykevîrekê kûr—dirêj seyr kîr. Dîrbînê da Xoşnav û dor—hêla xwe, lî çiya, gedugê, dar û devîyan nihêri û fikîrî. Xoşnav xorteki cuwan usa jî bêsebir bû:

“Heval, wexta seknê nine, ka beje em çî bîkîn!”

Serok, peşmergan dor—hêla xwe kom kîr û jî wan ra çend gotin got. Wan lî dor—hêlê, herdu aliyê gedugê cih—war kîr û jî wan ra got:

“Mîn ku tîfîng teqand, hûn jî pêra dest bî şer bîkîn.”

Peşmerganhevdu kokîrîn û her yekê ciyê xwe girtin. Kozîkek wek tîpa “U” lî pêşîya pastarên Xumeynî danîn.

Haya pastaran jî hatîna wan tînebûn. Tîfîngên wan lî milên wan bûn. Yek lî pey yekê dimeşîyan. Nişkava deng lî wan hat kîrîn:

“Teslim bîbîn! Hûn teslim nebîn emê we bîkujîn!”

Ev deng, dengê serokpeşmerge bû. Pastaran tîfîngên xwe jî milên xwe hanîn xwarê û her yekê xwe havêtin erdê. Peşmergan dor lî wan girtin, wan kîrîn çemberê. Dî demekê kurt da pastaran dil (êsir) girtin. Bîrindaran bîrîn nexweşxanê, êsîran bîrîn girtigehê.

Dî navêsîran da yek hebû, navê wi Perwîz bû. Xorteki bejn zîrav û çeleng bû. Bavê Perwîz gelek dewlîwmînd bû. Hersal dravê (pereyê) ku lî ser navê Xwedê belaw dîkîr, bî hezaran tûmen bûn. Bavê kalê wi usa jî olperest û dîndar bûn. Navbena bavê wi û heci, xocê û melan jî gelek başbûn.

Dema ku, dî navbera gelê Kurd û koledarên Fîrîsan û paşê jî dî navbera Îran û Îrakê

da ku şer destpê kîr, kalê Perwîz, bê hemdî jî bo hatîna Perwîz fikîrî û jî xwe ra got:

“Şer destpê kîr. Wê roja Perwîzê mîn jî bê...” Bî veyêkê va rîcîfî, zer û zuwa bû. Rabû gazî Perwîz kîr û rîya mala imam girt. Çûn lî derî xîstîn. Xulam derî vekîr û wan derbasê otaxa mêvanan kîr. Îmam lî ser lîmêjê bû. Otaxa imam bî xaliçeyên ecem yê granbîha, rengîn û hîz û xweşî va raxîstîbûn. Diwar, bî xaliyên diwaran û lewhên bî ayetên erebî va hatûbûn xemlandîn.

Îmam lîmêja xwe kuta kîr. Zîvîri sîlav da mêvanên xwe. Perwîz destê imam ram ûsa. Ruhniştin jî dnê, axretê xebîrdan. Xulam semawerê dagirt, fîncanên fexfûr da ser sêniyê û bî ezet—îkram jî wan ra çay pêşkêş kîr. Çaya xwe vexwarîn. Kalê Perwîz:

“Îmamê mîn, berê da bavê kalên me dibêjn eqîl sereqîlan da hene. Meriyê xwendî, ulmdar tîm û daim xwedanê fêm û fereset mî. Tu dîzani, şer destpê kîr. Dî demekê kurt da hemû xort û cuwanan wê bîgrîn bîne çek. Wê wan bîşeynîm qada şer. Tu dîzani Perwîz, sermîyan, hebîk, ucaxû delalîyê mala me ye. Wê dî demekê kurt da roja wî jî bê... Jî şer bîreve, ew çax xîretê û xeyseta me qebûl nake. Dî şer da Xwedê neka belayêk bê serê wi, ew çax demê dewrana me gîşt berbî hewa dîçe. Bê Perwîz tu neferekê mala me nîkare bîjî. Bî bîhistîna wê xebîra xîrab va ezê jî serê xwe daynîm. Xwedê wê rojê nişanê me neda. Tu ne biyani yî û veyêkê jî baş dîzani. Ez jî te hevî û dexalet dîkîm ku, tu Perwîzê mîn ra nîvîstek bîkî ku, dî şer da tu tîşteke pê kar neke.”

Dumahîk heyê

"Birlik"...

Baştarafı sayfa 16'da dış politika gütmek; emperyalizmin savaş kışkırtıcı politikasına, silahlanma yarışına, sömürgecilğe, faşizme, ırk ayırımına ve diğer her türden gericiğe karşı dünya barış ve demokrasi güçleriyle, sosyalist ülkelerle ve ulusal kurtuluş hareketleriyle dostluk ve dayanışma içerisinde olmak.

"HEVKARI, bu ortak mücadele ilkelerini ve ortak amaçları benimseyen tüm yurtsever, devrimci ve demokratik örgütlere, grup ve kişilere açıktır. Halkımızı yüzyıllardır süren ulusal boyunduruktan, ülkemizi gerilikten kurtarmak ve insan onuruna yaraşır yeni bir yaşam kurmak için birleşelim. Zafere giden yolu kısaltmak, halkın derin acılarını ve yoksulluğunu bir an önce sona erdirmek için birleşelim." (Hevkari, Program, s.4)

Sözkonusu programda, geçmişe, yaşanan sürece ve Kürdistanlı örgütlerin içinde bulunduğu nesnel duruma ilişkin hiç bir belirleme yok. Ayrıca 3 yıllık bir çalışmanın ürünü olan Hevkari, bugüne dek ne ulusal demokratik devrimin hedefleri yolunda ve ne de Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci demokratik güçlerine ilişkin demokratik halk iktidarı program önerisi ve "Acil Göravler" —her neyse(!)— programıyla pratik yaşamda bir varlık gösteremedi. Bazıları açısından bir zamanlar ajitasyon ve propaganda malzemesi olan Hevkari gerçeğinin kadrolar ve kitleler önünde tartışılması, tüm yurtsever güçlere kendisini dayatan devrimci bir görevdir. Roja Welat, eldeki verilerle bu "bilmece"nin sırrını çözmeye çalışacaktır.

Tıkanan siyasi platform

FKBDC'nin çözülme sürecinin başlangıcına tekabül eden siyasi platform çalışmaları, yine FKBDC'nin düzenlediği 20—27 Ağustos 1983 "Birlik" toplantısıyla başladı. Dört gün süren toplantıda, bir irtibat komitesi oluşturuldu ve herhangi bir karar alınmadan toplantı ertelendi. Toplantı sonunda, katılan örgütler bir duyuru yayınladı.

.... Toplantı

... Toplantısının devamı niteliğinde olan ikinci toplantı, 28—29.3.1984 tarihindede yapıldı. Toplantının açılmasıyla birlikte, KIP'in temsili sorunu gündeme geldi. PPKK, toplantıyı terk etti. TIP, 6'nın

desteklediği "Demokratik Güçbirliği"ne ilişkin yazılı metin halinde bir öneriyi toplantıya sundu. Reformist talepler "paketi" olan sözkonusu öneri metninin bazı maddeleri şöyleydi:

"...Temel amacı faşist cuntayı yıkmak, onunkukla parlemantosunu dağıtmak ve aşağıdaki ivedi istemlerin yaşama geçmesini sağlayacak, demokrasi ve devrim yolunu açacak demokratik bir iktidarın kurulması için ortak savaşım yürütmektir."

"—Kürt ulusu ve Türkiye'deki diğer ulusal azınlıklar üzerindeki ulusal baskının sona erdirilmesi;" (Ağç.)

"Ortadoğu'da ulusal ve sosyal kurtuluş savaşı veren halkların, en başta Filistin halkının devlet kurmak dahil tüm istemlerinin desteklenmesi;"

6'nın ortaklaşa hazırladığı ve her nedense (!) yalnızca TIP aracılığıyla sunmayı gerekli gördükleri reformist talepler "paketi", toplantıya katılan örgütlerin büyük çoğunluğunun sert eleştirilerine hedef oldu. Eleştiriler karşısında 6'lı içinde yer alan TKSP ve toplantıyı terk eden PPKK "alçak bir iniş" yaparak, önerinin bazı bölümlerinin tartışılabilirliğini belirtmişti. Tartışmalar sonucunda anılan öneri metni red edildi. Ve yeni bir metin üzerinde anlaşıldı. Sözkonusu metin şöyleydi:

"—Türkiye'de Türkiye Kürdistanı'nda faşist diktatörlüğü yıkmak için yürütülen mücadeleyi desteklemek.

"Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkını savunmak ve bu uğurda yürütülen mücadeleyi yükseltmek.

"Faşist diktatörlüğün bölgemizde yürüttüğü savaş kışkırtıcısı, yayımlacı siyasetine; başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmin bölgemizdeki halkların kurtuluş mücadelesini boğmak üzere oluşturduğu gerici itifaklara ve saldırgan politikalarına karşı durmak; bağımsızlık, eşitlik ve kardeşlik temelinde faşist diktatörlüğe karşı mücadelemize destek veren kişi, kurum ve kuruluşlarla dayanışma içinde olmak.

"—Uluslararası planda barıştan ve silahsızlanmadan yana olmak. Bu anlayışlar doğrultusunda, aşağıdaki güncel istemler için mücadele yürütmek:

"1—İdamların durdurulması, işkenceye son verilmesi, siyasi tutuklulara insanca yaşama koşullarının sağlanması ve zindanların boşaltılması için,

"2—Düşünce, basın—yayın, örgütlenme hakkını ve sendikal özgürlükleri ortadan kaldıran kurumlara (...), anayasa ve yasalara (...) karşı mücadele etmek.

"3—İşçi ücretlerinin, memur maaşlarının düşürülmesine, esnafın iflas ettirilmesine, köylülerin yoksullaştırılmasına karşı gerçek gelirlerin yükseltilmesi için mücadele etmek.

"4—Kürdistan'da uygulanan operasyonlara, yeniden ilhak ve işgal girişimlerine karşı çıkmak, mücadele etmek.

"5—Türkiye'nin ABD emperyalizmi ve NATO'nun çıkarları için Ortadoğu'daki kurtuluş mücadelelerine ve komşu ülkelere karşı bir saldırı üssü olarak kullanılmasına, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'na ABD'nin "Çevik Kuvvetleri", "Müdahale Birliği" ve nükleer füzelere yerleştirilmesine karşı mücadele etmek." (... Toplantı Tutanağı)

Anılan toplantıda kabul edilen yukarıdaki metnin imzaya açılması üzerinde yapılan tartışmalarda, dayatıcı olunmaması için imza işleminin ertelenmesi uygun görüldü. Ancak TKP, "İşçinin Sesi TKP—İşçinin Sesi diye imza atarsa biz imza atmaz, böyle bir durum doğmazsa imza atarız" biçiminde tavır belirtti. Daha sonra, "katılmayan örgütlerle yeniden irtibat kurmak, kabul edilen metin hakkında o örgütleri bilgilendirmek, onların görüşlerini almak ve yeni toplantının örgütlenmesini düzenlemek üzere Dev—Sol, FKBD, KUK, TKP(B), TSIP'in katılımıyla komite kuruldu". (Ağç. Tut.) Ve toplantı, yeni toplantının Nisan ayında yapılmasının kararlaştırılmasıyla kapandı.

.... Toplantı

... Toplantısı, 19—20 Nisan 1984 tarihleri arasında yapıldı. Toplantı öncesinde komite üyesi Dev—Sol, PSKT—Roja Welat olarak bizimle de "irtibat" kurdu, gelişmeler hakkında bizi bilgilendirdi. Ve sözkonusu toplantıya çağırıldı.

Toplantıya, Acilciler, Dev—Sol, HDÖ, KUK, KHP, SVP, PKK, PPKK, PSKT—Roja Welat, TIP, TKP, TKP(B), TKP—IS, TKEP, TKSP ve TSIP katıldılar. Toplantının açılmasıyla TKSP, PSKT—Roja Welat sorununu gündeme getirdi. Bu konu üzerinde yapılan tartışmalarda, katılan örgütlerin görüşleri özet olarak şöyleydi:

TKSP: Hangi örgütler çağırıldı? ... Toplantısının bazı alınması gerekirdi. Partimiz adına bir iş yapılıp istenmektedir. Bu durum örgütleri bölücü bir eğilim taşır. Politik mücadele ilkesiz bir mücadele değildir. TKSP—Roja Welat, partimizin 10 yıllık geleneğine sahip çıkıyor. Bir örgütü iki güç temsil edemez. Bu ilkesel bir sorundur. (...) Mücadele güvene bağlı bir olaydır. Değerlendirmeler, yapılan işin ciddiyetiyle bağdaşmıyor. Ayrıca, ismin de ötesinde TKSP—Roja Welat'ı bir örgüt olarak kabul etmiyoruz. Platformun sürdürülmesi çabaları hakkı. Fakat özünde tavır olarak aynı Sorunu çözümüyor. Onlar varsa biz yokuz.

PSKT—Roja Welat: Sorun çarpıtılmamalıdır. TKSP ve TKSP—Roja Welat arasındaki sorunlar, buraya taşırılmamalı, platform tıkanmamalıdır. Sorun, kavramak isteyen örgütler açısından açıktır. TKSP içinde mazisi geçmişe dayanan bir ayrışma söz konusudur. Ve bu mücadelenin her alanına yansımıştır. Bir örgütün, farklı yapılarca temsili sözkonusu değildir. Sözkonusu olan, aynı örgütün bünyesinde ortaya çıkan sağ ve sol kanatların temsildir. Ayrışma ve saflaşma sürecini belgeleyen yazılı metinler bunun kanıtıdır. Bu anlamda, TKSP—Roja Welat, sol kanadın gerçek ve tek temsilcisidir. TKSP ise, Parti içindeki ideolojik, politik ve örgütsel ayrışmada sağ kanadı temsil etmektedir. Onlarla böylesi platformlarda, —platformları meşgul etmeden— ortak bazı şeyler yapabiliriz. Partinin 10 yıllık geleneğine sahip çıkma meselesine gelince: Geçmişin acımasız bir biçimde eleştirilmesi, siyasal çıkışımızın önemli bir nedenidir. Ama bu, geçmişin inkar anlamına gelmez. Ve hiç kimse devrimcilik adına bunu bizden isteyemez. Bu nedenle TKSP—Roja Welat olarak biz, geçmişin mirasına elbette ki sahip çıkacağız. Ve onun olumsuz yönlerini eleştirirken, olumlu yönlerini mücadelemizin deney kaynağı olarak değerlendireceğiz. İşte bazılarının sorun yapmak istediği isim meselesi de kaynağını buradan almaktadır. Kaldı ki, bu, bu platformun çözeceği bir sorundur. Hayatın kendisi ancak bunu çözecektir. Dolayısıyla "sosyalist yasallık", "MK çoğunluğu" vb. görüşlerden hareketle herhangi bir

Devamı sayfa 3'de

Kürdistan ve Türkiye ölçeğinde kilitlenen eylem, güç birlikleri ve cephe çalışmaları, devrimci sürece damgasını vuran bunalmın önemli olumsuz bir ögesini oluşturuyor. Bir bütün olarak devrimci harekete kendisini dayatan tarihsel görevlerden biri, bu yönüyle de kaosun aşılması doğrultusunda ilkeli ve tutarlı bir mücadeleyi geliştirmek, tıkanan yerden "birlik" çalışmalarına, edi-

nilen deneyimler ışığında yeni perspektifler getirmektir. İşte gazetemiz Roja Welat bu anlayışla, öncelikle düğümlenen "birlik" çalışmalarının nedenlerini devrimci kamuoyu ve kitleler önünde tartışmanın gereğine inanıyor. Ve bunun için de atılan "adım"lara ilişkin gelişmeleri, belge ve notları yoruma kaçmadan okuyucuya sunmayı bir görev biliyor.

Roja Welat Redaksiyonu

"BİRLİK" YOLUNDA ATILAN "ADIM"LAR!

Kürdistan "Dörtlü"sü

Adı duyulan, ama kendisi olmayan Kürdistan "dörtlü"sünün yazılı bir programı yok. Kürdistan "Dörtlü"süne ilişkin tek yazılı metin ya da bilgiye, TKSP MK Genel Sekreterinin —kendi örgütünün tabanına çıkardığı— bir genelgesinde rastlamak mümkündür. Sözü edilen genelgede bu konu hakkında şöyle deniyor:

"Irak ve Suriye komünist partilerinin de desteğiyle Partimiz, IKDP, YNK—Irak (Yekiti Nıştmani) ve Suriye Kürtlerinin İlerici Demokratik Partisi (PDPKS) arasında diyalog gelişti. Dayanışma ve işbirliği konusunda ortak prensipler saptandı ve bir 'Hazırlık Komitesi' oluşturuldu. Bu komitede sözkonusu 4 parti asli üye, her iki komünist partisi ise gözlemci durumundadırlar.

"Komite, Kürdistan'ın tüm parçalarındaki yurtsever—ilerici partilerin dayanışmasını, işbirliğini ileri düzeyde geliştirmeyi amaçlamıştır.

"Komite, bu yıl Mart ayı başlarında yaptığı bir toplantıda, somut çalışmalar konusunda önemli kararlar aldı ve görev bölümü yaptı." (18 Mart 1982 Tarihli TKSP Gen.)

12 Eylül'den sonra oluşturulan sözkonusu "örgütlenme", hiç bir varlık göstermeden çözüldü.

FKBDC: Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi

FKBDC, Haziran—1982'de, Devrimci Yol, PKK, Emekçi, SVP, TKEP, TKP—ML, Acilciler, Devrimci Savaş ve İşçinin Sesi örgütlerince oluşturuldu. Ve kısa bir süre sonra çözüldü. Sözkonusu "cephe"nin programı yayımlandığı için, ayrıca buraya aktarmayı gereksiz görüyoruz.

HEVKARI: Kürdistan'ın Kurtuluşu İçin Birlik ve Kürdistan Yurtsever Güçbirliği

Kendi anlayışı içinde gömülü kalan "Hevkari"nin (Kürdistan Yurtsever Güçbirliği, Kürdistan'ın Kurtuluşu İçin Birlik) ulusal demokratik devrimi hedefleyen programının dışında, bir de "Türkiye ve Kürdistan devrimci—demokratik güçlerinin ortak cephesi için" demokratik halk iktidarını hedefleyen program önerisi ve "Acil Görevler"e ilişkin bir başka programı var. Ala Rızgari, KUK, PPKK ve TKSP arasında oluşturulan sözkonusu programlar bugüne dek saklı tutuldu. Üçlü programa sahip "Hevkari"nin ulusal demokratik devrimi hedefleyen programın bazı bölümleri şöyle:

"...Ülkemiz yerüstü ve yeraltı kaynakları bakımından dünyanın sayılı ülkelerinden biri olmasına karşılık halkımız derin bir yoksulluk ve toplumsal gerilik içindedir. Bu kaynaklar sözkonusu devletler ve onların emperyalist efendileri tarafından en ağır biçimde sömürülüyor. Bu nedenle Kürdistan'ın her parçası sözkonusu devletlerle emperyalistlerin ortak bir sömürgeci duruma düşmüş, ekonomik ve toplumsal gelişme baltalanmış, feodal ve aşiretçi yapı şu ya da bu ölçüde kendisini korumuştur." (Hevkari, Program, s.1)

"Kürdistan toplumu bakımından bugünkü somut tarihi koşullarda gündemde olan ulusal demokratik devrimdir. Örgütlerimizin üzerinde birleştiği program, bu aşamaya uygun düşen mücadele ve iktidar programıdır. Devrimci ve yurtsever güçlere düşen görev, öncelikle sömürgeci boyunduruğu kırmak, ulusal baskıya ve zulme son vermek, ulusal eko-

nomi ve kültürü gelişme yoluna sokmak, bununla ve bir top- rak devrimiyle Kürdistan'da halabu veyaşu ölçüde varlığını sürdüren feodal—aşiretçi ekonomik ve toplumsal ilişkileri ve bundan kaynaklanan sömürü ve baskıyı tümüyle tasfiye ederek toplumu demokratikleştirmek. Toplumun devrimci dönüşümünün sürdürülmesi için öncelikle ulusal demokratik devrimin başarılması gerekir.

"Ulusal demokratik devrim hedeflerini programlaştıran güç ve eylem birliğimiz, bir yandan bu program uğruna mücadele ederken, diğer yandan bu gerçek anlamıyla omuzlayabilecek bir cephe için koşulları her yönden olgunlaştırmayı ve kendisini ulusal demokratik cepheye dönüştürmeyi amaçlamıştır. Ayrıca örgütlerimiz, güç ve eylem birliğinin, örgütler arasında ideolojik görüş ayrılıklarının giderilmesi ve işçi sınıfı hareketinin örgütsel birliğinin sağlanması yolundaki çabalara katkıda bulunacağı kanısındadır.

"Emperyalizmin ve bölgedeki gerici, zorba devletlerin çıkarlarına uygun olarak parçalanmış olan Kürdistan'ı bölen sınırlar, ülkemizin coğrafi, ekonomik ve toplumsal birliğini, halkımızın gelişimini engelleyen yapay ve zoraki sınırlardır. Halkımız bu sınırları tanımadı tanımayacak. İlerde Kürdistan'ın birden fazla parçasında ulusal boyunduruk kırıldığı ve böylece ulusumuz kaderini özgürce belirleme koşullarına kavuştuğu zaman, biz, devrimin çıkarlarını göz önünde tutarak ülkenin birliği için çaba göstereceğiz.

"Yine belli tarihi koşullarda, Türkiye Kürdistanı devrimi ile genel olarak Türkiye devrimi-

nin çıkarları gerektirdiği durumlarda, biz, her iki halk arasında eşit haklara sahip cumhuriyetlerin bir birliği olarak demokratik bir federasyonun teşkilinden de yana olacağız.

"Sömürgeci ve emperyalist güçlerin ülkemizi gönül rızasıyla, kansız ve savaşız terk etmeyecekleri açıktır. Onlar bugüne kadar halkımızın ulusal ve demokratik nitelikte her türlü istemine, baskı ve sömürüye karşı her türden tepkisine terör ve zorbalıkla cevap verdiler; bugün de halkımızın direnişini boğmak için ordu ve polis gücünü seferber etmişlerdir. Onlara karşı mücadeleimiz de çetin olacaktır. Devrimci ve yurtsever örgütleri ve geniş halkıyınlarmı ulusal kurtuluş mücadelesinin büyük özveri ve çaba isteyen daha zor dönemlerine hazırlamak temel bir görevdir. Birliğimiz zafere ulaşmak için barışçı ve barışçı olmayan, silahlı—silahsız, legal, yarı legal ve illegal, devrimci ve demokratik tüm mücadele biçim ve araçlarını koşullara uygun olarak tek tek veya bir arada, uyumlu biçimde kullanacaktır.

"Bu amaçla bir araya gelerek oluşturduğumuz HEVKARI, aşağıdaki temel program hedeflerini benimsemiştir ve bu hedeflere ulaşmak için mücadele eder:

"—emperyalizmi kovmak, Türk sömürgeciliğinin ve yerli işbirlikçilerinin egemenliğine son vermek ve Kürdistan Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni kurmak;" (Hevkari, Program, s.2)

Daha sonra ulusal demokratik devrimin program hedefleri sıralanıyor ve şöyle deniyor:

"—Bağımsız ve bağlantısız bir Devamı sayfa 15'de



**ROJA
WELAT**

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

Navnişan: Postfach 360103
85 Nürnberg 36 BRD

Yazışma adresi:
Postfach 360103, 85 Nürnberg 36 BRD

Şertên abone: Bo 6 mehan 10,
Sali 20 DM

Abone şartları: 6 aylık 10,
Yıllık 20 Dm